

EGW bibelkommentar bind et

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

1. Mosebog

kapitel 1

(1081)1-3 (Sal. 33,6. 9). **Et reservoir af midler.**--Gud talte, og Hans ord skabte Hans gerninger i den naturlige verden. Guds skabelse er et reservoir af midler som er gjort klar for Ham, og Han kan bruge dem med det samme efter Hans behag. (Brev. 131, 1897).

26 (Ef. 3,15). En større familie. -- Ubegrænset kærlighed -- hvor stor den nu end er! Gud danner verden for at gøre himlen større. Han ønsker en større familie med skabte forstandsvæsener. (MS 78, 1901)

27. Mennesket, en ny og helt særlig orden.--Hele himlen havde en dyb og glædelig interesse i skabelsen af verden og af mennesker. Menneskevæsener var en ny og anderledes orden. De blev gjort "i Guds billede," og det var Skaberens plan at de skulle opfylde Jorden. (RH 11. feb, 1902)

29 (Sal. 104,14). Frugter i vore hænder.--Herren har givet Sit liv til Sine skabte træer og vine. Hans ord får landets frugter til at vokse eller blive mindre. Hvis mennesker vil åbne deres forståelse for at se forholdet mellem naturen og naturens Gud, ville der kunne høres loyale anerkendelser af Skaberens kraft. Uden Guds liv, ville naturen dø. Hans skabergerninger er afhængige af Ham. Han tildeler livets gave til al det naturen frembringer. Vi skal betragte frugt bærende træer som Guds gav, ligeså meget som at han har givet frugterne i vore hænder. (MS 114, 1899).

kapitel 2

2 (2.Mos. 20,8-11). Syv bogstavelige dage.-- Den ugentlige cyklus på syv bogstavelige dage, seks til arbejde, og den syvende til hvile, som er blevet bevaret og bragt igennem hele bibelhistorien, udsprang af kendsgerningen for de første syv dage. (3SG 90).

7 (1 Kor. 3,9; Apg. 17,28). Mennesket under Guds ledelse. -- Menneskets fysiske organisme er under Guds styring; men den er ikke som en klokke, som sættes i gang, og må gå ud af sig selv. Hjertet slår, pulsslaget følger det foregående, vejrtrækning følger vejrtrækning, men hele væsenet er under Guds ledelse. "I er Guds husholdning, I er Guds bygning." I Gud lever vi og bevæger og har vor tilværelse. Hvert hjerteslag, hvert åndepust, er åndepust fra Ham som indåndede livsånd i Adams næsebor,-- indånding fra den altid tilstedeværende Gud, den Store Jeg Er. (RH 8. nov., 1898).

(2 Peter 1,4). Del i Guds (1082) Natur.--Herren skabte mennesket ud af jordens støv. Han gjorde Adam til en del af Hans liv, Hans natur. Der var åndedrag i den Almægtiges ånde, og han blev til en levende sjæl. Adam var fuldkommen i form, stærk, pæn, ren og med sin Skabers billede. (MS 102, 1903).

Fysisk kraft varede længe.-- Mennesket kom fra sin Skabers hånd i en fuldkommen orden og smuk form. Kendsgerningen at det i seks tusinde år har modstået en stadig flere og flere sygdomme og forbrydelser er et afgørende bevis på udholdenheds kraft, som mennesket først blev udstyret med. (CTBH 7)

8. Adam kronet konge i Eden.-- Adam var den kronede konge i Eden. Til ham blev givet herredømmet over alt levende, som Gud havde skabt. Herren velsignede Adam og Eva med en forstand som han ikke havde givet nogen anden skabning. Han gør Adam til den rette hersker over alle Sine hænder værker. Mennesket, som blev gjort i guddommeligt billede, kunne betragte og værdsætte Guds herlige værker i naturen. (*Kristi genløsning eller fristelse*, s. 7).

15. Eden, miniature af himlen.--Adam havde temaer til at betragte Guds værker i Eden, som var himlen i miniature. Gud formede ikke blot mennesket for at betragte Hans herlige værker; derfor gav Han ham hænder til at arbejde med, såvel som et sind og hjerte til at betragte med. Hvis menneskets lykke var at ikke at gøre noget, ville Skaberen ikke give dem deres tilrettelagte arbejde. Mennesket skulle finde lykke i arbejde, såvel som i meditation.(Samme, 7, 8).

16, 17 (1.Mos. 1,26; Præd. 43,6. 7). Til at genbefolke Himlen efter prøven.--Gud skabte mennesket til sin ære, og efter at menneskeslægten var blevet stillet på prøve, skulle den forenes med den himmelske familie. Det var Guds hensigt at genbefolke Himmelen med den menneskelige familie, hvis de ville være lydige mod ham i alt. Adam skulle stilles på prøve, for at det kunne blive konstateret, om han ville være lydige ligesom de loyale engle eller ulydige. Hvis han havde bestået prøven, ville han have lært sine børn at være tro. Så ville hans sind og tanker have været ligesom Guds sind og tanker. Så ville han være blevet undervist af Gud som hans ager og bygning. Hans karakter ville være blevet dannet i overensstemmelse med Guds karakter. (Brev 91, 1900).

17 (Joh. 8,44; 1.Mos. 3,4). Sæd af den døde Satans værk.-- Kristus har aldrig lagt dødens sæd i systemet. Satan lagde disse frø, da han fristede Adam til at spise af kundskabens træ, som betyder ulydighed mod Gud. (MS 65, 1899) [publiceret i *F. D. Nichol, Ellen G. White og hendes kritik*].

(Åb. 13,8). Dødens straf blev ikke eksekveret med det samme.--Adam lyttede til fristerens ord, gav efter for hans antydninger og faldt i synd. Hvorfor blev dødens straf ikke eksekveret med det samme i hans tilfælde?-- Fordi der var fundet en løsesum. Guds enbårne søn påtog sig frivilligt menneskets synd på sig selv, og påtog sig at gøre forsoning for den faldne slægt. Der burde ikke være tilgivelse for synd, hvis denne forsoning ikke var blevet givet. Havde Gud tilgivet Adam's synd uden forsoning, ville synd være blevet gjort udødelig, og ville være foreviget så stærkt, at synden ikke ville kunne modstås. (RH 23. april, 1901).

kapitel 3

1-6. Efterfølgende fald. - Hvis menneskeslægten ikke var faldet, da Adam blev drevet fra Eden, ville vi have været i en langt mere ophøjet tilstand fysisk, mentalt og moralsk. Men når mennesker angrer Adams fald, som har resulteret i så usigelig smerte, er de ulydige mod Guds udtrykkelige formaninger, ligesom Adam var, selvom de har hans eksempel til at advare sig fra at gøre som han gjorde i overtrædelse af Jehovas lov. Om menneskene havde stoppet med at falde sammen med Adam. Men der har været en række fald efter hinanden. Mennesker ville ikke advarslen fra Adams erfaring. De ville føje deres appetit og lidenskaber med direkte overtrædelse af Guds lov, og samtidig fortsætte med at bære over med Adams overtrædelse, som bragte synd ind i verden.

Fra Adams dage til nu har der været mange fald, hvert fald større end det foregående, og det gælder enhver form for forbrydelse. Gud skabte ikke en slægt, der var så blottet for sundhed, skønhed og moralsk styrke som den, der lever i verden i dag. Sygdom af enhver art har (1083) hærget slægten i en stadig uhyggeligere grad. Dette er ikke sket ved Guds særlige forsyn, men direkte imod hans vilje. Det er en følge af, at menneskene har ringeagtet netop det, som Gud havde bestemt til at skulle beskytte dem mod de forfærdelige synder, der herskede. (samme., 4. marts, 1875).

1. Satan burger instrumenter. - I edens have brugte Satan slangen som sit redskab. I dag bruger han menneskefamiliens medlemmer, tilstræber med al falskneri og bedrageri at hegne op om retfærdighedens sti for at få Herrens løskøbte til at de må gå i fælderne. (Brev 91, 1900).

5. Skift ikke ud med Satans propaganda. - Gud tager ikke hensyn til vore meninger eller hvad vi foretrækker. Han ved hvad

mennesker ikke ved, - fremtiden resulterer i enhver bevægelse, og derfor bør vore øjne rettes til Ham, og ikke til de verdslige fordele Satan bringer. Satan fortæller os at giver vi agt på ham, skal vi nå de største højder af kundskab. I skal være som guder, sagde han til Eva, hvis I spiser af det træ Gud har forbudt jer. Den prøve Adam og Eva var meget let, men de kunne ikke bestå den. De var ulydig mod Gud, og denne overtrædelse åbnede veernes flodporte over vor verden (MS 50, 1893).

6. Den letteste prøve blev stillet.--Hele universet iagttog med den største opmærksomhed den strid, som skulle afgøre Adams og Evas stilling. Englene lyttede opmærksomt til Satans ord, ophavsmanden til synden, idet han satte sine egne ideer over Guds bud søgte at gøre Guds lov virkningsløs med sin bedrageriske bevisførelse. De ventede ængsteligt. for at se, om det hellige par ville blive bedraget af fristeren og give efter for hans list. De spurgte sig selv: "Vil det hellige par overføre deres tro og kærlighed fra Faderen og Sønnen til Satan? Vil de godkende hans løgn som sandhed?" De vidste at de måtte afholde sig fra at tage frugten, og adlyde Guds udtrykkelige formaning, ellers kan de overtræde deres Skabers udtrykkelige påbud.

Den letteste prøve blev stillet for dem; for der var ikke behov for at spise af det forbudne træ; alt hvad de behøvede var blevet tilvejebragt (BE 24. juli, 1899).

De fik blot en kundskab til synd og dens følger.--Hvis Adam og Eva aldrig havde rørt ved det forbudte træ, ville Herren have tildelt dem kundskab, en kundskab, over hvilken syndens forbandelse ikke hvilede, en kundskab, der ville have bragt dem evig glæde. Den eneste kundskab, de erhvervede sig gennem deres ulydighed, var kundskab om synden og dens, følger. (AUCR 1. marts, 1904).

Adams fald var uforklarligt. - Hvori bestod kraften af det angreb Adam fik, som fik ham til at falde? Det var ikke iboende synd; for Gud gjorde Adam efter Sin egen karakter, ren og oprigtig. Der var ingen fordærvende grundprincipper i den første Adam, ingen fordærvede tilbøjeligheder eller tendenser til ondt. Adam var ligeså fejlfri som englene foran Guds trone. Disse ting er uforklarlige, men mange af de ting som vi ikke forstår nu, vil blive gjort tydelige når vi skal se som vi bliver set på, og kende som vi er kendt for (Brev 191, 1899).

(Præd. 1,13-18).--Gennem alle tider har menneskers nysgerrighed fået dem til at søge efter kundskabens træ; og ofte mener de, at de plukker en frugt, som har stor betydning, hvor de dog ligesom Salomon ved sin ransagning opdager, at det alt sammen kun er endeløs, forfængelighed og tomhed i sammenligning med den sande gudsfrygts visdom, som de vil erfare ved Guds hellige stads. porte. Menneskers ærgerrighed har søgt efter den slags visdom, der kan bringe dem ære og selvforherligelse og magt. Sådan blev Adam og Eva påvirkede af Satan, indtil Gud mistede sin magt over dem, og deres undervisning hos løgnens fader begyndte, for at de kunne få den kundskab, som Gud havde nægtet dem.-- for at kende konsekvensen af overtrædelse (MS 67, 1898).

Faldet brød den gyldne lydighedskæde. - Adam gav efter for fristelsen og ligesom vi har syndens sag og dens følger så tydeligt foran os, kan vi læse fra årsag til virkning og se storheden i den handling ikke er det som udgør synd; men ulydighed mod Guds udtrykte vilje, som er en virkelig fornægtelse af Gud, afviser lovene i Hans regering. . . .

Vore første forældres fald brød den gyldne kæde af absolut lydighed af (1084) menneskelig vilje mod det guddommelige. Lydighed anses ikke længere for en absolut nødvendighed. Menneskeagenter følger deres egne forestillinger, som Herren sagde om den gamle verdens indbyggere var ond og det til stadighed (MS 1, 1892).

Adam var længst muligt borte fra fristelsen. - Frelsens plan blev ordnet sådan at da Adam blev prøvet, blev fristelsen sat så langt borte så muligt. Da Adam blev fristet, var han ikke sulten (ST 4. april, 1900).

Mennesket er en fri agent. - Gud har kraft til at holde Adam tilbage fra at røre ved den forbudne frugt; men gjorde Han dette, ville Satan være støttet i sin anklage mod Guds egenrådige

regering. Mennesket ville ikke have været en fri moralsk agent, men blot en maskine (RH 4. juni, 1901).

Forblive loyal under alle forhold. - Det var med sikkerhed ikke Guds hensigt at mennesket skulle være syndigt. Han gjorde dem ren og ædel, uden tendenser til ondt. Han satte ham i Edens have, hvor han kunne være loyal under alle forhold og lydig. Loven blev sat omkring ham som et værn. (Samme.).

7. Figenbladene vil ikke dække over synden. - Både Adam og Eva spiste af frugten, og fik en kundskab som de aldrig ville have haft som de havde adlydt Gud, kundskaben at de var nøgne. Uskyldighedens klædning, et dække fra Gud, som omgav dem, forsvandt; og de erstattede den himmelske klædning med at sy figenblade sammen som forklæde.

Dette er tildækningen som overtræderne af Guds lov har brugt siden Adams og Evas ulydighed. De har sammensyet figenblade for at dække over deres nøgenhed, på grund af overtrædelse. Figenbladene repræsenterer de argumenter der bruges til at dække over ulydighed. Når Herren henleder mænds og kvinders opmærksomhed på sandheden, vil udfærdigelsen af forklædet begynde, skjule sjælens nøgenhed. Men synderens nøgenhed dækkes ikke. Alle argumenter slås i stykker af alle som har interesseret sig for dette intetsigende arbejde ville blive tilintetgjort (Samme., 15. Nov., 1898).

10, 11. Trækkes af uvidenhedens klæder. - Havde Adam og Eva aldrig været ulydig imod deres Skaber, om de var forblevet på den fuldkomne retskafne sti, ville de have kendt og forstået Gud. Men da de lyttede til fristerens stemme, og syndede imod Gud, forlod lys-klædningen af den himmelske uskyldighed dem; og ved at de fik skilt sig af med uskyldighedens klæder, fik de, de mørke klæder af uvidenhed om Gud på sig. Det klare og fuldkomne lys som hidtil havde omgivet dem, havde oplyst alt som de var kommet i nærheden af; men uden det himmelske lys, kunne Adams efterkommere ikke længere opspore Guds karakter i Sine skabte værker (Samme., 17. marts, 1904).

15. Adam kendte den oprindelige lov.-- Ved deres skabelse fik Adam og Eva kundskab til Guds oprindelige lov. Det blev indprentet i deres hjerter, og de blev kendt med hvilke krav de blev stillet. Da de overtrådte Guds lov, og faldt fra deres lykkelige uvidenhed, og blev synder, blev den faldne slægts fremtid ikke hjulpet med en eneste stråle af håb. Gud ynkedes over dem, og Kristus lagde planen for deres frelse ved at Han selv bar skylden. Da forbandelsen blev erklæret over jorden og på mennesker, var der et løfte i forbindelse med forbandelsen, at der gennem Kristus var håb og tilgivelse for at overtræde Guds lov. Selvom mørket hang, som dødens skygge, over fremtiden, lyste Genløserens løfte, håbets stjerne op i den mørke fremtid. Evangeliet blev først forkyndt til Adam af Kristus. Adam og Eva mærkede oprigtig sorg og anger for deres skyld. De troede på Guds dyrebare løfte, og blev frelst for fuldstændig ruin (RH 29. april, 1875).

Kristus er først il at være sikkerhed. - Lige så snart synden kom, var der en Frelser. Kristus vidste at Han måtte lide, alligevel blev Han menneskets stedfortræder. Ligeså snart at Adam syndede, bragte Guds Søn Sig selv som sikkerhed for menneskeslægten, med så megen magt at den afsagte dom over den skyldige blev afværget, idet han døde på Golgatas kors (Samme., 12. marts, 1901).

Himlens kontinent.--Jesus blev verdens genløser, der var fuldstændig (1085) lydig over for ethvert ord der udgik fra Guds mund. Han genløste Adams skændige fald, forenede jorden, som var blevet skilt fra Gud af synden, med himlens kontinent [*Ordet "kontinent" er øjnsynligvis brugt her i en bredere forstand end det normalt forstås i dag. Denne anvendelse er nu blevet forældet, men ordet "kontinent" gælder dengang "Den faste jordklode" eller solens eller månens klode" (Se Oxford engelske leksikon.)*] - redaktøren. (BE 6. aug., 1894).

Forbundet med herlighedens sfære. -- Selvom jorden var afskåret himlens kontinent [*Ordet "kontinent" er øjnsynligvis brugt her i en bredere forstand end det normalt forstås i dag. Denne anvendelse er nu blevet forældet, men ordet "kontinent" gælder dengang "Den faste jordklode" eller solens eller månens klode" (Se Oxford engelske leksikon.)*] og frastødt dets

fællesskab, har Jesus forbundet det igen med herlighedens sfære (ST 24. nov., 1887).

Erstatning for et øjeblik. - For et øjeblik accepterede mennesket Satans fristelser, og gjorde de ting som Gud havde sagt at han ikke skulle gøre, Kristus, Guds Søn, stod imellem det levende og døde, og sagde: "Lad straffen falde på mig. Jeg vil stå i menneskets sted. Det skal have en ny chance" (Brev 22, 13. feb., 1900).

Kristus satte foden i Adams fodspor.--Hvilken kærlighed! Hvilken forbavsende nedladdenhed! Han ville gå i Adams fodspor. Han ville virkelig påtage sig menneskets faldne natur for at kæmpe imod den stærke fjende, som sejrede over Adam. Han ville overvinde Satan og på den måde for hver den, som tror, åbne vejen til udgang fra den unåde, Adams fald havde bragt os i. (*Kristi genløsning eller fristelse*, s. 15).

16, 17. Eksekveringen af dommen holdt tilbage. - For en tid afholder Gud sig fra at udføre dødsdommen der er udtalt over menneskene. Satan har bildt sig selv ind at han har brudt kæden mellem himlen og jorden for altid. Men heri begik han meget fejl og blev meget skuffet. Faderen havde givet verden i Sin Søns hænder for at Han kan genløse Adams fejl og fald fra forbandelse og vanære. (Samme., 17).

17, 18. Forbandelse på al skabningen. - Hele naturen er forvirret; for Gud forbød jorden at gennemføre den hensigt Han oprindeligt havde med den. Lad der ikke være fred for de onde, sagde Herren. Guds forbandelse er på hele skabningen. Ethvert år lader den sig mærke mere og mere deraf. (MS 76a, 1901).

Den første forbandelse blev afsagt over Adams afkom og over jorden, på grund af ulydighed. Den anden forbandelse kom over jorden, efter at Kain havde slået sin bror Abel ihjel. Den tredje og mest skæbnesvangre forbandelse fra Gud, kom over jorden ved Vandfloden (4SG 121).

Landet mærkede forbandelsen mere og mere tungt. Før vandfloden, faldt de første blade, og blev opdaget på jorden, gjorde dem, som frygtede Gud, meget bedrøvede. De sørgede over det ligesom vi sørger over taget af en kær ven. Ved de rådende blade, kunne de se beviset på forbandelsen, og naturens forrådnelse (Samme., 155).

(Rom. 8,22). - Mennesket synd har bragt det visse resultat, - forrådnelse, deformitet og død. I dag er hele verden besmittet fordærvet og slået med dødelig sygdom. Jorden sukker under dens beboeres stadige overtrædelse (brev 22, 13. febr., 1900).

Herrens forbandelse er på jorden, på mennesket, på dyr, på havets fisk, eftersom overtrædelsen næsten bliver universel, vil forbandelsen få lov til at blive så udbredt og så dyb som overtrædelsen er (brev 59, 1898).

Tegn på Guds fortsatte kærlighed. - Efter Adams overtrædelse, kunne Gud have udsløttet enhver åben knop og blomstrende blomst, eller Han kunne tage deres vellugt bort, så dejlig for sanserne. I den jord som er visnet og ødelagt af forbandelsen, i tornebuskene, tidslerne, tjørnene, og rajgræsset, kan vi læse fordømmelsens lov, men med smukke farver og vellugt i blomsterne, kan vi lære af Gud, at han stadig elsker os, at Hans barmhjertighed ikke er helt trukket tilbage fra Jorden (RH 8. nov., 1898).

17-19. - Gud sagde til Adam, og til alle Adams efterkommere: I dit ansigts sved skal du spise brød, for herfra må jorden bearbejdes under overtrædelsens skygge. Torne og tidsler skal være dens afgrøde (MS 84, 1897).

1086Der er ikke noget sted på jorden hvor slangens spor ikke kan ses og dens gifthug ikke kan mærkes. Hele jorden er besmittet under beboerne derpå. Forbandelsen øges ligesom overtrædelsen øges (Brev 22, 13. feb., 1900).

18. Sammensmeltningen gav giftige planter. - Ikke en giftig plante blev sat i Herrens store have, men efter at Adam og Eva havde syndet, spirede der giftige urter op. I lignelsen om sædemanden fik Mesteren spørgsmålet: Sæede du ikke god sæd i din mark? Hvorfor er der så rajgræs?" Mesteren svarede: "Det har et fjendsk menneske gjort." Al rajgræs er blevet sået af den onde. Enhver giftig urt er fra hans såning, og med hans snedige sammensmeltningemetoder har han fordærvet jorden med rajgræs

(MS 65, 1899) [publiceret i F. D. Nichol, Ellen G. White og hendes kritik].

22-24 (Åb. 22,2. 14). Lydighed er på betingelse af at spise af træet.-- Overtrædelse af Guds bestemmelser lukkede Adam ude fra Edens Have. Et flammende sværd spærrede vejen til livets træ, for at mennesket ikke skulle spise af træet og gøre synd udødelig. Lydighed mod alle Guds befalinger var betingelsen for at spise af livets træ. Ved sin ulydighed mistede Adam retten til at få den livgivende frugt af træet og dets blade, som er til lægedom for folkene.

Mennesket opnår en fuldkommen karakter og retten til livets træ ved lydigheden i Jesus Kristus. Betingelserne for en fornyet adgang til træets frugt, står tydeligt i Jesu Kristi vidnesbyrd til Johannes: "Salige er de, som tvætter deres klæder for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden." (MS 72, 1901).

24 (Matt. 4,4; Joh. 6,63). Intet sværd foran vort livstræ.-- Skriftstedet, "Der står skrevet," er det evangelium vi skal forkynde. Intet flammesværd er sat foran dette livets træ. Alle som vil kan få del i det. Der er ingen magt der kan forhindre nogen sjæl fra at tage frugten fra dette livets træ. Alle må spise og leve for evigt (Brev 20, 1900).

kapitel 4

4. Offeret måtte bestænkes med blod. - I ethvert offer til Gud, anerkender vi den ene store Gave; som alene kan gøre vor tjeneste antagelig for ham. Da Abel ofrede det første af hjorden, anerkendte han Gud, ikke blot som Giver af timelige ting, men også som Frelserens Giver. Abels gave var den bedste udvalgte som han kunne bringe, for det var Herrens særlige påbud. Men Kain bragte blot frugterne af jorden, og Herren accepterede ikke hans offer. Det var ikke udtrykkelig tro på Kristus. Alle vore ofringer måtte bestænkes med soneblod. Som Guds Søns indkøbte ejendom, skal vi give Herren vore egne personlige liv (RH 24. nov., 1896).

(1.Mos. 2,17). Stedfortrædelsen antages for en tid. - På grund af sin skyld kunne faldne mennesker ikke længer komme direkte frem for Gud med sine bønner; for hans overtrædelse af den guddommelige lov havde sat en uovervindelig barriere imellem den hellige Gud og overtræderen. Men der blev lagt en plan for at dødsdommen skulle hvile på en stedfortræder. I genløsningsplanen måtte der udgydes blod, for døden måtte komme ind som følge af menneskes synd. Offerdyr skulle symbolisere Kristus. I det slagtede offer, skulle mennesket se opfyldelsen for en tid i Guds ord: "I skal visselig dø." (*Kristi genløsning eller fristelse*, s. 19).

6. Gud lægger mærke til enhver handling. - Herren så Kains vrede, Han så faldet i hans ansigt. Derved blev det åbenbart hvor nøje Herren lægger mærke til enhver handling, alle intentioner og målsætninger, ja, endog ansigtsudtrykket. Selvom mennesket ikke siger noget, udtrykker hans afvisning at gøre Guds vej og vilje. . . . Ganske vidst kunne Herren stille dig spørgsmålet, om du ikke kan følge dit eget oprørske hjertes impulser, og forhindres i at gøre din egen uretfærdige, uhelliggjorte vilje: "Hvorfor er du det værd? Og hvorfor er ansigtsudtryk nedsunket?" Disse udtryk afslører at når de ikke kan arbejde efter Satans kunster og påfund, er de provokeret, og kan blot vise en ånd der ligner Kains ånd (MS 77, 1897).

8. Stridigheder må komme. - Der kunne ikke (1087) være nogen harmoni mellem de to brødre, og der måtte komme stridigheder. Abel kunne ikke komme med indrømmelser over for Kain, uden at gøre sig skyldig i ulydighed imod Guds særlige befalinger (Brev 16, 1897).

Kain blev fyldt med tvivl og afsindighed. - Satan er vantroens, surmulens og oprørs forældre. Han fyldte Kain med tvivl og afsindighed imod sin uskyldige bror og imod Gud, fordi hans offer blev afvist og Abels accepteret. Og han slog sin bror ihjel sit afsindige vanvid (RH 3. marts, 1874).

15. Kains mærke. - Gud har givet ethvert menneske sit arbejde; og hvis nogen vender sig fra det arbejde som Gud har givet ham,

for at gøre Satans værk, for at tilsmudse sin egen krop eller lede andre ind i synd, så er det menneskes arbejde forbandet, og Kains forbandelse kommer over ham. Hans offers ruin vil råbe til Gud, ligesom Abels blod gjorde (samme., 6. marts, 1894).

Hvis et menneske, om han er prædikant eller lægmand, forsøger at tvinge eller kontrollere noget menneskes forstand, blive en Satans agent, til at gøre hans arbejde, og bærer han i himlens øjne Kains mærke (MS 29, 1911).

25. Set er mere ædel i rang end Kain eller Abel. - Set var af mere ædel rang end Kain eller Abel, og lignede Adam mere end nogen af hans andre sønner. Sets efterkommere havde adskilt sig selv fra Kains onde efterkommere. De værnedes om kundskaben om Guds vilje, medens Kains ugudelige race ikke havde respekt for Gud og Hans hellige bud (3SG 60).

kapitel 5

22-24. Enok så kun Gud ved tro. - Så han [Enok] Gud ved sin side? Kun ved tro. Han vidste at Herren var der, og han holdt standhaftigt fast i sandhedens principper. Også vi skal vandre med Gud. Når vi gør dette, vil vore ansigter lyse af hans nærheds glans, og når vi møder hinanden, skal vi tale om hans magt og sige: Pris Gud, Herren er god, og Herrens ord er godt. (MS 17, 1903).

Kristus en stadig Ledsager. - Vi kan få det som Enok havde. Vi kan få Kristus som vor stadige ledsager. Enok vandrede med Gud, og skønt han blev angrebet af temperament, kunne han tale med Gud om det. Han havde intet "Der står skrevet" ligesom vi har, men han havde en kundskab om sin himmelske Ledsager. Han gjorde Gud til sin Rådgiver, og var tæt forbundet med Jesus. Og Enok blev æret for sin optræden. Han blev forvandlet til himlen, uden at se døden. Og dem som vil forvandles ved tidens afslutning, vil være dem som har fællesskab med Gud på jorden. Dem som gør det tydeligt at deres liv er skjult med Kristus i Gud, vil altid repræsentere Ham i al deres livsførelse. Selviskhed vil taget op med rødderne. (MS 38, 1897).

Tilstræb dig tilpasset guddommelig lighed. - Lad os indrømme menneskehedens svaghed, og se hvor mennesket svigter i sin selvtilstrækkelighed. Da vil vi blive fyldt med et ønske om at være sådan som Gud ønsker vi skal være, - rene, ædle, helliggjorte. Vi skal hungre og tørste efter Kristi retfærdighed. At være som Gud vil være et ønske for sjælen.

Det var det ønske som fyldt Enoks hjerte. Og vi læser at han vandrede med Gud. Han studerede Guds karakter med et formål. Han lagde ikke sin egen handlingsvej, eller bestemte sin vilje, som om han mente at han var fuldt kvalificeret til styre tingene. Han bestræbte sig på at tilpasse sig selv til den guddommelige lighed (Brev 169, 1903).

Hvordan Enok vandrede med Gud. - Så længe du stoler på at din himmelske fader vil hjælpe dine mangler, vil Han ikke forlade dig. Gud har en himmel fuld af velsignelser som Han ønsker at give dem, som søger alvorligt efter den hjælp, som Herren alene kan give. Det var ved at se i tro på Jesus, og bede til Ham, og tro at ethvert ord der siges bliver bekræftet, at Enok vandrede med Gud. Han holdt sig tæt op ad Guds side, adlød alle Hans ord. . . . Han havde et enestående forunderligt liv. Kristus var hans Ledsager. Han havde et fortroligt forhold med Gud (MS 111, 1898).

Forblev i en ren atmosfære. - Han (Enok) tog ikke bopæl blandt de gudløse. He did not locate in Sodom, thinking to save Sodom. Sammen med sin familie tog han ophold, hvor luften var så ren som mulig. En gang imellem tog han så hen til verdens indbyggere (1088) med det budskab, Gud havde givet ham. Ethvert besøg han gjorde i verden var smerteligt for ham. Han så og forstod noget af syndens spedalskhed. Efter at have forkyndt budskabet tog han altid nogen, som havde taget imod advarselen, med tilbage til sit afsidesliggende hjem. Nogle af disse blev sejrherre, og døde før Vandfloden kom. Men nogle levede så længe i syndens fordærvende indflydelse, at de ikke kunne klare retfærdigheden (MS 42, 1900).

24. Intet moralsk mørke er så tæt. - Enok vandrede med Gud, medens verden omkring ham havde bibeloptegnelsen: "Men Herren så, at menneskenes ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang." Enoks retfærdige liv var en skarp modsætning til de onde mennesker, der omgav ham. Hans fromhed, hans renhed, hans aldrig vaklende redelighed var følgen af, at han vandrede med Gud, mens verdensmenneskenes ondskab var følgen af, at de vandrede med menneskeslægtenes bedrager. Der har aldrig været og vil heller ikke komme en tid med et så dybe moralsk mørke, som dengang Enok levede et liv i udadlig retfærdighed. (MS 43, 1900).

Enok var den første profet. - Enok var den første profet iblandt menneskene. Ved en profeti forudsagde han Kristi andet komme til vor verden, og hans arbejde på det tidspunkt. Hans liv var en foregangsmand i kristen livsførelse. Kun hellige læber kunne sige Guds ord i fordømmelse og domme. Hans profeti findes ikke i det gamle testaments skrifter. Vi kan aldrig finde nogen bog som beretter om Enoks ord; men Judas, en Guds profet, nævner Enoks arbejde. (Samme.).

kapitel 6

2. Samarbejde med Gud undgår Kains gudsyndelse. - Havde mennesket samarbejdet med Gud, ville der ikke have været nogen Kain-tilbedere. Abels eksempel på lydighed skulle være fulgt op. Mennesker kunne have udvirket Guds vilje. De skulle have adlydt Hans lov, og i lydighed vil de have fundet frelse. Gud og det himmelske univers, vil have hjulpet dem til at beholde den guddommelige lighed. Den lange levetid ville være bevaret, og Gud ville frydet sig med Sine hænders arbejde (RH dec. 27, 1898).

3 (1 Peter 3,18-21). Gud forkyndte gennem Metusalem, Noa, og andre. - Gud gav dem et hundrede og tyve års prøvetid, og under den tid ble der forkyndt til dem gennem Metusalem, Noa og mange andre af Hans tjenere. Havde de lyttet til disse trofaste vidners vidnesbyrd, havde de angret og vendt tilbage til deres loyalitet, Gud ville ikke have udslettet dem (RH 23. april, 1901).

Enok frembar vidnesbyrdet uforfærdet. - Før førsyndflodverdens udslettelse, frembar Enok sit vidnesbyrd uforfærdet (RH 1. nov., 1906).

Noas og Metusalems stemmer blev hørt. - Gud bestemte sig for at rense verden med en vandflod; men i sin barmhjertighed og kærlighed gav Han førsyndflodsverden en prøvetid på et hundrede og tyve år. I løbet af denne tid, da arken blev bygget, blev Noas, Metusalems, og mange andres stemmer hørt med advarsler og formaninger; og ethvert slag der blev slået på arken var et advarselsbudskab (Samme., Sept. 19, 1907).

Nogle troede; andre faldt fra. - I ethundrede og tyve år proklamerede Noa advarselsbudskabet til førsyndflodsverden; men kun nogle få angrede. Nogle af de tømreder havde til at hjælpe med at bygge arken troede budskabet, men døde før Vandfloden; andre af Noas omvendte forlod omvendelsen (MS 65, 1906).

Mange af de troende bevarede troen, og sejrede (MS 35, 1906).

Enoks erfaring er en overbevisende prædiken. - [Judas 14, 15 citeret.] Den prædiken Enok holdt, og hans forvandling til himlen var et overbevisende argument for alle der levede på Enoks tid. Det var et argument at Metusalem og Noa kunne bruge kraft til at vise at den retfærdige kunne forvandles (MS 46, 1895).

Forbindelse med ikke-troende skabte tabet. - Dem som troede, da Noa begyndte at bygge arken, mistede deres tro ved at omgås ikke-troende, der opvækket al den gamle lidenskab for underholdning og opvisning (RH 15. sept, 1904).

(1 Joh. 3,8). Kristus i krig på Noas dage. - "Men derfor blev Guds Søn åbenbaret, for at han skulle tilintetgøre (1089) Djævelens gerninger." Kristus blev involveret i denne krig i Noas dage. Det var Hans stemme der talte til den gamle verdens beboere i advarsels-, irettesels- og indbydelsesbudskaber. Han gav folket en prøvetid på ethundredeogtyve år, hvori de kunne

have angret. Men de valgte Satans bedrag, og gik tabt i flodens vande (Samme., 12. marts, 1901).

4. Stor kunst og påfund gik tabt. - I vandfloden gik der store kunsthæderige opfindelser fra menneskers dygtighed tabt, end det verden kender til i dag. Den kunst der blev udslettet var mere pralende end nutidens kunst (Brev 65, 1898).

Hvordan fik mennesket kundskab til at opfinde? - Fra Herren, ved at studere forskellige dyrs formationer og levevaner. Ethvert dyr er en lektiebog, og bruges denne laver de deres våben af dem, mennesker har lært at gøre hjælpemidler af enhver slags arbejde. Hvis mennesker blot kunne vide hvor mange kunstværker der var gået tabt i vor verden, ville de ikke snakke så flydende om mørke tider. Kunne de have set hvordan Gud en gang arbejdede igennem Sine menneskelige undersåtter, ville de tale mindre sikkert om førsyndflodverdens kunster. Meget gik tabt under vandfloden, på mange måder, en mennesker ved i dag. Når de ser på verden, så Gud at den forstand Han havde givet mennesker var blevet forvansket, at indbildningen i dets hjertes var ondt og det til stadighed. Gud havde givet disse mennesker en kundskab. Han havde givet dem værdifulde idéer, så de måtte gennemføre Hans plan. Men Herren så at dem som Han havde planlagt skulle have visdom, taktfølelse og dømmekraft brugte alle sindets egenskaber på at forherlige selvet. Ved vandflodens vande, udslekkede Han denne længe levende slægt fra jorden, og sammen med dem gik den kundskab tabt som de blot havde brugt på ondskab. Da jorden blev genbefolket, betroede Herren Sin visdom mere sparsomt til mennesker, og gav dem blot de evner som de behøvede for at gennemføre Hans store plan (Brev 175, 1896).

Illusioner om fremgang. - Sand kundskab bliver mindre for hver efterfølgende generation. Gud er ubegrænset, og hans første folk på jorden modtog deres instruktioner fra den ubegrænsede Gud, der skabte verden. Dem som fik deres kundskab direkte fra den ubegrænsede visdom manglede ikke kundskab.

Gud instruerede Noa hvordan han skulle lave denne umådelige ark, for at frelse sig selv og hans familie. Han instruerede også Moses i hvordan han gør tabernaklet, og broderiet, og det dygtige værk som skulle udsmykke helligdommen. Kvinderne udførte sølv og guldbroderi med stor sindrighed. Der var ikke mangel på dygtige mænd til at udføre fremstillingen af arken, tabernaklet, og karrerne af massiv guld.

Gud gav David et billede på det tempel som Salomon byggede. Ingen andre end de dygtigste mænd i mønster og kunst fik lov at få noget at gøre med dette arbejde. Enhver sten i templet blev forberedt præcis til at udfylde sit sted, før de kom hen til templet. Og templet blev samlet uden lyden af økse eller hammer. Der er ikke en bygning som denne i verden så smuk, rig og glansfuld.

Nu er der mange opfindelser, forbedringer og arbejdsbesparende maskiner som den gamle verden ikke har. De havde ikke brug for dem. . . .

Jo længere tid at jorden har ligget under forbandelse, des vanskelighederne har det været for mennesket at opdyrke den, og gøre den produktiv. Idet jorden er blevet mere gold, og der skal bruges dobbelt arbejde på den, har Gud oprejst mænd med opfindsomme evner, til at opbygge redskaber til at lette arbejde på landet der sukker under forbandelsen. Men Gud har ikke været med i alle menneskers påfund, som har ledt dem til at glemme Gud.

Nulevende mennesker ikke have medlidenhed med oldtidens mennesker, med forstandens kraft. Der har gået flere af fortidens handlinger tabt, end den uværende generation nu har. Dem som lever i denne fordærvede tidsalder vil ikke sammenligne kundskaben om dygtighed og kunst med disse stærke mennesker, der levede i næste et tusinde år.

Mennesker før vandfloden levede i mange hundrede år, og når de var et hundrede år gamle blev de blot betragtet som yndlinge. Disse længe levende mennesker havde sunde sind i (1090) sunde legemer. Deres mentale og fysiske styrke, bar så stor at den nuværende svage generation ikke kan have medlidenhed med dem. Disse oldtidens mennesker havde næsten et tusinde år til at få kundskab på. De blev udvokset i tresårsalderen til hundrede år, på det tidspunkt hvor dem der nu lever længst, har gjort deres

andel i deres lille korte livstid, og har forbigået dette stadie.

Dem som er bedragede, og bilder sig ind at nutiden er en fremgangsrig tidsalder, og at menneskeneslægtens i tidligere tider vokset i sand kundskab, er under indflydelse af løgnens fader, hvis værk altid har vendt Guds sandhed til en løgn (4SG 154-156).

Gianter før vandfloden. - Ved den første opstandelse kommer alle frem i udødeligt flor, men den anden, vil forbandelsens mærke være synlige på. Alle står op, ligesom de gik ned i deres grave. Dem som levede før vandfloden, kommer frem i deres gigant-lignende statur, mere end to gange så høj som mennesker der nu lever på jorden, og godt proportioneret. Generationerne efter vandfloden var mindre i statur (3SG 84).

5. Degenereret fra lethed til fornedrende synder. - Vi har beretningen om før syndfloden, og byerne på sletten, hvis Handlemåde blev degenereret fra lethed og overfladiskhed til mere fornedrende synder, som nedkaldte Guds vrede til den mest skæbnsvangre udslettelse, for at befri jorden for forbandelse fra deres besmittende indflydelse. Tilbøjelighed og lidenskab tog magten over forstanden. Selvet blev deres gud, og kundskaben til den Allerhøjeste blev næsten udslettet på grund af fordærvede lidenskaber selviske indflydelse (Brev 74, 1896).

Forvanskede det som var lovligt.-- Synderne før syndfloden forvanskede det som i sig selv var lovligt. De fordærvede Guds gaver, ved at bruge dem til at tjene deres selviske ønsker. At give efter for appetitten og de basiske lidenskaber, gør deres indbildning helt igennem fordærvet. Menneskene før syndfloden var Satans slaver, og blev ledt og styret af ham (MS 24, 1891).

Fordærvet gennem en forvansket appetit. - Indbyggerne i noakianerverden blev udslettet, fordi de blev fordærvet at en forvansket appetit (ST 2. sept., 1875).

11. Dyrker vellevnet, opfostrede forbrydelser. - De dyrkede deres eget vellevnet, ved at hengive sig i spise, drikke, give til ægte, og tyer til voldshandlinger og forbrydelser, hvis der kunne gribes ind i deres ønsker og lidenskaber.

På Noas tid var den majoriteten imod sandheden, og hengivet i et væv af falsknerier. Landet blev fyldt med vold. Krig, forbrydelse, mord var dagens orden. Præcis sådan vil det være før Kristi andet komme (MS 24, 1891).

12, 13. Noa blev latterliggjort. - Før den gamle verden blev udslettet af en vandflod, var der talentfulde mennesker, mennesker som var dygtige og havde kundskab. Men de blev fordærvet deres indbildning, fordi de lod Gud ude af deres planer og råd. De var kloge til at gøre det Gud aldrig havde bedt dem om at gøre, kloge til at gøre ondt. Herren så at dette eksempel ville være ødelæggende for dem som blev født senere, og Han tog sagen i hånden. I et hundrede og tyve år, sendte Han advarsler igennem Sin tjener Noa. Men de brugte den prøvetid, som de fik så nådigt tilstået, til at latterliggøre Noa. De karikerede ham og kritiserede ham. De lo ad ham for hans særlige alvor og intense følelse over for de domme, som han erklærede Gud visselig ville fuldbyrde. De talte om videnskab og om naturens kontrollerende kraft. Så holdt de et karneval over Noas ord, og kaldt ham for en skør fanatiker. Guds tålmodighed var opbrugt. Han sagde til Noa: "Jeg har besluttet at gøre ende på alt kød, fordi jorden ved deres skyld er fuld af uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af jorden." (MS 29, 1890).

17 (2 Peter 3,10; Åb. 14,10). Kul og olies indvirkning i den endelige udslettelse. - De majestætiske træer som Gud har fået til at vokse på jorden, til gavn for den gamle verdens indbyggere, og som de havde brugt til at danne afguderne, og fordærve sig selv med, har Gud forbeholdt jorden, der indeholder kul og olie, som bruges som redskaber til deres endelige ødelæggelse. Idet Han fremkalder jordens vande på syndflodens tid, som et af Hans våben til at udslette (1091) før-syndflodens mennesker med, ligeså er afslutningen på et tusinde år, til at fremkalde jordens ild som de våben Han har forbeholdt til den endelige udslettelse med, ikke blot for efterfølgende slægter efter vandfloden, men for slægten før syndfloden der gik tabt ved vandfloden (3SG 87).

kapitel 7

21-23. Bevaret ved tro på Kristus. - Det var Kristus som bevarede arken midt i blandt de brølende og kogende bølger, fordi dem inde i arken havde tro på Hans kraft til at beskytte dem (RH 12. marts, 1901).

kapitel 8

13. Frø og nogle planter blev bevaret. - De smukke træer og buskader der bar blomster blev udsløjet, alligevel bevarede Noa nogle frø og tog dem med sig ind i arken, og Gud ved Sin mirakuløse kraft bevarede Gud nogle få forskellige træer, og buske til at overlevende i fremtidige slægter. Hurtig efter vandfloden synes træer og planter at spire op fra disse klipper. Efter Guds forsyn, blev der spredt frø, og drevet ind i klippe sprækker og der skjult for menneskers fremtidige brug (3SG 76).

kapitel 9

6. Gud beskytter menneskers rettigheder. - Hvor omhyggeligt beskytter Gud ikke menneskers rettigheder! Han har påtaget sig en egensindig moders straf. "Om nogen udøser menneskers blod, ved mennesker skal hans blod udøses, thi i sit billede gjorde Gud menneskene." (1. Mos. 9,6) Hvis en morder fik lov til at gå ustraffet, ville han forvanske andre med sin onde indflydelse og grusomme vold. Denne verden resulterer i en tilstand af tingene, der lignede det som var før vandfloden. Gud må straffe morder. Han giver liv, og han vil tage liv, hvis livet bliver en rædsel og en trussel (MS 126, 1901).

12. Buen der viser Kristi kærlighed, omkranser jorden. - Idet vi ser på denne bu, Seglet og tegnet på Guds løfte til mennesker, at Hans vredes hæftighed ikke længere skal ødelægge vor verden med en vandflods vande, tænker vi over at andre begrænsede menneskers øjne ser på dette herlige syn. Engle fryder sig idet de ser dette dyrebare tegn på Guds kærlighed til mennesker.

Verdens Genløser ser på den; for det var ved Hans indvirken at denne buge fik lov til at vise sig i himlene, som et tegn eller pagt på løftet til menneskene. Gud selv ser på buen i Skyerne, og husker på Sin evige pagt imellem Ham selv og menneskene.

Efter at have set Guds hævnende magt, ved udsløttelse af den gamle verden med en vandflod var sket, vidste Han at dem som var blevet frelst fra almindelig ruin ville få opvækket deres frygt, hvad enten om skyerne samler sig, tordenen drøner, og lynene glimter, og at lyden af stormen og udgydelsen af vandende ville fra himlene ville skabe rædsel i deres hjerter, af frygt for at en anden vandflod ville komme over dem. Men se Guds kærlighed i løftet, [1. Mos. 9,12-15 citeret].

Noas familie så med en blanding af forundring og ærbødigt æresfrygt på tegnene for Guds barmhjertighed, som omspændte himlene. Buen repræsenterer Kristi kærlighed som omkranser jorden, og når ud til de højeste himle, forbinder mennesker med Gud, og lænker jorden med himlen.

Idet vi ser på dette smukke skue, kan vi glæde os i Gud, forsikre os at Han Selv ser på dette tegn på Hans pagt, og at når Han ser på det husker Han jordens børn, som den blev givet til. Deres pinsler, farer og prøvelser er ikke skjult for Ham. Vi må glæde os i håbet, for Buen for Guds bagt er over os. Han vil aldrig glemme de børn han har i sin varetægt. Hvor vanskeligt er det for begrænsede menneskers sind at forstå Guds særlige kærlighed og ømhed, og Hans uforlignelige nedlæthed når Han siger: "Jeg vil se på buen i skyen, og huske på jer" (RH 26. feb., 1880).

kapitel 11

2-9. Mennesker genoptog fjendskabet. - Knap nok var jorden blevet genbefolket, da mennesker genoptog deres fjendskab mod

Gud og himlen. De overførte deres fjendskab til deres efterkommere, som om det var vildførte menneskers kunst og påfund, og fik dem til at fortsætte deres unaturlige krig, var en hellig arv (Brev 4, 1896).

(1092)3-7. **Forbundet var affødt af oprør.** - Dette forbund blev født i oprør imod Gud. Beboerne på Sinears sletter oprettede deres rige i selvhøjelse, og ikke til Guds ære. Var det lykkedes for dem, ville en mægtig kraft have taget overherredømmet, forvist retfærdigheden, og indvarslet en ny religion. Verden ville være demoraliseret. Blandingen af religiøse ideer med fejlagtige teorier ville have resulteret i at lukke døren for fred, lykke og sikkerhed. Disse formodninger, fejlagtige teorier, blev udført og udviklet, ville have ledt tankerne fra forbundet med den guddommelige love, og Jehovas lov ville være blevet ignoreret og glemt. Beslutsomme mænd, inspirerede og tilskyndet af den første store oprører, ville have modstået ethvert indgreb med deres planer, eller deres onde handlemåde. I stedet for at sætte guddommelige forskrifter ville de have erstattet love der var dannet efter deres selviske hjerters ønsker, så at de kunne gennemføre deres hensigter (RH 10. dec., 1903).

kapitel 12

1. Abraham blev valgt fra en afgudsdyrkende slægt. - Efter vandfloden øgedes folkene igen I tal på jorden, og også ondskaften tog til. Afgudsdyrkelse blev næsten universel, og til sidst lod Herren de forhærdede overtrædere følge deres onde veje, medens Han valgte Abraham, fra Shems slægtslinje, og gjorde ham til Sin lovlidige for fremtidige slægter (MS 65, 1906).

Abrahams familie berørt af falsk tilbedelse. - I den tid sneget afgudsdyrkelse set hurtigt ind og konfliktede med tilbedelsen af den sande Gud. Men Abraham blev ikke en afgudstilbeder. Selvom hans egen far vaklede mellem den sande og falske tilbedelse, og med hans kendskab til sandheden blev falske teorier og afgudsdyrkende praksis blandet, holdt Abraham sig ude fra denne forgabelse. Han skammede sig ikke over sin tro, og gjorde ikke noget for at skjule at han havde sat sin lid til Gud. Han "byggede et alter på Herren, og kaldte på Herrens navn" (YI 4. marts, 1897).

2, 3 (Joh. 8,56; Gal. 3,8). Abraham så den kommende genløser. - Kristus sagde til farisæerne: "Abraham, jeres fader, frydede sig over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig." (Joh. 8,56). Hvordan kendte Abraham til den kommende Genløser? Gud gav ham lys om fremtiden. Han så fremad til det tidspunkt hvor Frelseren skulle komme til denne jord, Hans guddommelighed blev tilsløret af menneskelighed. I tro så han verdens Genløser komme som Gud i kødet. Han så skyldsvægten blive løftet fra menneskeheden, og båret af den guddommelige stedfortræder. (MS 33, 1911).

(Ef. 2,8). Hold budene under Abrahams pagt. - Hvis det ikke var muligt for mennesker at være under Abrahams pagt, for at holde Guds bud, er enhver sjæl I os tabt. Abrahams pagt er nådens pagt. "Ved nåde er i frelst." [Joh. 1,11.12 citeret.] Ulydige børn? Nej, lydige mod alle Hans bud. Hvis det ikke var muligt for os at være lovlidige, hvorfor gør Han så lydigheden mod Hans bud til et bevis for at vi elsker Ham? (Brev 16, 1892).

kapitel 13

10, 11. Lot tog rig af sted; kom tomhændet tilbage. - Han [Lot] valgte et land som havde en smuk placering, som lovede store afgrøder. Lot tog rig af sted, og kom tilbage uden det, som han havde valgt. Det gør en stor forskel om mennesker sætter sig selv i stillinger hvor de få den aller bedste hjælp til at rette på indflydelserne, eller om de vælger timelige sager. Der er mange veje der fører til Sodoma. Vi behøver alle at blive salvet med øjensalve, så vi kan se den vej der fører til Gud (Brev 109, 1899).

Lot blev overbevist om fejltagelsen. - Lot valgte Sodoma til sit hjem, fordi han så, at han kunne få fordele der, set fra et verdsligt synspunkt. Men efter at han havde stiftet hjem der, og var blevet rig på jordiske skatte, blev han overbevist om, at han havde taget fejl i ikke at tage det samfunds stadi i betragtning, hvor han skulle opslå sit hjem. (RH 14. nov., 1882).

kapitel 14

18-20. Melkisedek, Kristi Repræsentant. - Gud har aldrig efterladt jorden uden (1093) vidner. En gang repræsenterede Melkisedek Herren Jesus Kristus på jorden i person, for at åbenbare himlens sandhed, og bevare Guds lov til alle tider (brev 190, 1905).

Det var Kristus som talte gennem Melkisedek, den højeste Guds præst. Melkisedek var ikke Kristus, men han var Guds stemme i denne verden, Faderens repræsentant. Kristus har talt i alle tidligere generationer, han ledede sit folk og var verdens lys. Da Gud valgte Abraham som sandhedens repræsentant, tog han ham væk fra hans land og fra hans slægt og satte ham til side. Han ønskede at danne ham efter sit eget mønster. (RH 18. feb., 1890). **20 (1.Mos. 28,22; 3.Mos. 27,30). Tiendebetalingen går helt tilbage til Adams dage.** - Tiendesystemet når længere bagud end Moses dage. Mennesker blev pålagt at ofre gaver til Gud til religiøse formål, for det bestemte system blev givet til Moses, endog helt tilbage til Adams dage. Ved at indvilge i Guds krav viste de deres påskønnelse af Hans nådegaver og velsignelser til dem, ved at de bragte Ham ofre. Dette fortsatte gennem efterfølgende slægter, og blev gennemført af Abraham, som gav tiende til Melkisedek, den højeste Guds præst. Det samme princip blev praktiseret i Jobs dage (ST 29. april, 1875).

kapitel 15

9-11. Lad intet ødelægge dit offer. - Våg ligeså trofast som Abraham gjorde, for at ravnene eller nogen andre rovfugle slår ned på dit offer og offer til Gud. Enhver tvivlstanke bør bevogtes sådan at det ikke kommer frem for dagens lys. Lyset flyer altid fra de ord som ærer mørkets kræfter (Brev 7, 1892).

16. Gud bar længe over for de gode amoritters skyld. - I Abrahams dage erklærede Herren: "Thi endnu er amoriternes syndeskyld ikke fuldmoden." På det tidspunkt ville han ikke lade dem blive udsløttede. Heri er den langmodige Gud åbenbaret. Amoritterne var i fjendskab imod Hans lov, de troede ikke på Ham som den sande og levende Gud; men iblandt dem var der nogle få gode personer, for disse få skyld, var Han langmodighed. Århundreder senere, da israelitterne tog tilbage fra Ægypten til det forjættede land, blev amoritterne "drevet bort foran israelitterne." De led til sidst undergang fordi de fortsatte den bevidste vanrøgt af Guds lov (RH 12. juli, 1906).

(Præd. 8,11, 12). Forkastelsen af lyset førte til amoritternes undergang. - Amoritterne var Kanaans indbyggere, og Herren havde udlovet landet til israelitterne; men der må gå en lang mellemtid før Hans folk kunne tage landet i besiddelse. Han fortalte grunden til at dette tidsrum måtte være der. Han fortalte dem at amoritternes uretfærdighed ikke var helt fuld endnu, og deres fordrivelse og udryddelse kunne ikke retfærdiggøres før de havde opfyldt deres vredes bæger. Afgudsdyrkelse og synd var markerende for deres handlemåde, men målet for deres skyld var ikke sådan at de overgives til udsløttelse, I Sin kærlighed og medynk ville Gud lade lys skinne på dem i mere direkte stråler; han ville give dem anledning til at beskue Hans forunderlige krafts virke, så der ikke var undskyldning for deres onde handlemåde. Det er sådan at Gud behandler nationer. Gennem en vis prøveperiode, udviser han langmodighed imod folkene, byerne og enkeltpersoner. Men det er tydeligt at de ikke vil komme til Ham for at de kan få liv, så hjem søges dommene over dem. Tidspunktet kom hvor dommene blev udøst over amoritterne, og tidspunktet vil komme hvor alle som forbyder

sig på Hans lovs, vil Gud lade vide at han på ingen måde den skyldige gå fri. (Samme., 2. maj, 1893).

kapitel 18

19. Opfyldelse af betingelser er til velsignelse. - Hvis forældre ville opfylde de betingelser som Gud har lovet skal være deres styrke, ville de ikke undgå at få Hans velsignelse i deres hjem (RH 21. maj, 1895).

kapitel 19

12-14. Sodom gik over barmhjertighedens grænser. - Sodomas indbyggere havde gået over barmhjertighedens grænser, og de fik ikke længere lys før deres udsløttelse. Var advarslen gået til disse byer på (1094) sletten, og var de blevet sagt præcis hvordan de skulle komme, hvem ville da så have troet det? De ville ikke længer acceptere budskabet, og det vidste Gud, end Lots svigersønner. (MS 19a, 1886).

16. Lot blev lamslået. - Lot blev lamslået af den store katastrofe der var ved at ske, han blev bedrøvet over sorg, ved tanken om at forlade alle han havde kær på jorden (RH 14. nov., 1882).

kapitel 22

1 (Jakob 1,13). Gud lod omstændighederne gøre prøven.-- Hvad er fristelse? - Det er de midler, hvorved dem der hævder at være Guds børn bliver forsøgt og prøvet. Vi læser at Gud prøvede Abraham, at Han fristede Israels børn. Det betyder at Han lod omstændigheder ske som prøve for deres tro, og førte dem til at se på Ham efter hjælp. I dag lader Gud komme fristelse til Sit folk, så de kan indse at Han er deres hjælper. Hvis de drager nær til Ham, når de fristes, så styrker han dem til at modstå fristelsen. Men hvis de giver efter for fjenden, i sætter sig selv tæt ved deres almægtige hjælper, så overvindes de. De adskiller sig selv fra Gud. De giver ikke vidnesbyrd om at de vandrer på Guds veje (ST 12. marts, 1912).

2. Intet er får dyrebart at give til Gud. - Denne troshandling hos Abraham, står nedtegnet for vor skyld. Den lærer os den store lektie i tillid til Guds forlangender, uanset hvor nøje og skærende de måtte være; og den underviser børn i fuldstændig underlægges under deres forældre og til Gud. Ved Abrahams lydighed lærer vi at intet er for dyrebart for os at give til Gud (Samme., 27. Jan., 1887).

12. Enhver gave tilhører Herren. - Abrahams prøve var den hårdeste som kunne komme over noget menneske. Han faldt for den, han ville aldrig være registreret som den trofaste gader. Han havde fraveget Guds befaling; verden ville have tabt et inspirerende eksempel på ubestridelig tro og lydighed. Lektien blev givet til at skinne ned igennem tiderne, at vi måtte lære at der er ikke noget der er for dyrebart til Gud. Det er når vi ser på enhver gave som er fra Herren, der skal bruges til Hans tjeneste, at vi sikrer os den himmelske velsignelse. Giv dine betroede ejendomme tilbage til Gud, og du vil få betroet mere. Holder du dine ejendomme for dig selv, så vil du ikke få nogen løn i dette liv, og vil miste lønnen i det kommende liv (YI 6. juni, 1901).

Isak er et billede på Kristus. - Gud havde besluttet, at ofringen af Isak skulle være et forbillede på hans Søns offer. Isak var et forbillede på Guds Søn, der blev givet som et offer for verdens synd. Gud ønskede at anskueliggøre menneskenes frelsens evangelium for Abraham.; og for at gøre sandheden til en realitet, og for at prøve hans tro, pålagde Han Abraham at slå sin dyrebare Isak ihjel. Al den smerte som Abraham udholdt under den mørke og frygtelige trængsel, var for at indprente forståelsen af genløsningsplanen for faldne mennesker så dybt (Samme., 1. marts, 1900).

kapitel 25

29-34 (Hebr. 12,16. 17). Fødselsretten mistede værdi og hellighed. - Esau havde et særligt, stærkt ønske for en særlig ret mad, og han havde tilfredsstillt selvet så længe som han ikke fandt det nødvendigt at vende sig fra det fristende, eftertragtede bord. Han tænkte på det og anstrengte sig ikke så meget for at betvinge sin appetit, indtil dens kraft nedlagde al andet der kunne være, og kontrollerede ham, og han bildte sig ind at han ville lide stor ubehagelighed, og endog døden, hvis han ikke kunne få denne særlige ret. Jo mere han tænkte på det, des stærkere blev hans ønske, indtil hans fødselsret som var ukrænkelig, mistede sin værdi og sin ukrænkelighed. Han tænkte: Nuvel, hvis jeg sælger den, kan jeg nemt købe den tilbage igen. . . . Da han forsøgte at købe den tilbage, endog for et stort offer fra hans side, kunne han ikke gøre dette. . . . Han søgte omhyggeligt efter anger og med tårer. Men det var helt forgæves. Han havde foragtet velsignelse, og Herren fjernede dem for evigt (RH 27. april, 1886).

Esau er et mønstereksempel. - Uden at vide gennemgik Esau sit livs kriser. Det som han anså for en sag der knapt nok var en tanke værd, var den handling som afslørede fremherskende karaktertræk. Det viste hans valg, efter hans sande vurdering hvad var helligt og som skulle (1095) og som der knapt nok blev passet på. Han solgte sin fødselsret for en lille eftergivenhed, og kunne imødekomme hans nuværende mangler, og dette afgjorde hans efterfølgende liv. For Esau havde et måltid linser større værdi end at tjene sin mester (Brev 5, 1877).

Esau repræsenterer dem som ikke har smagt de privilegier der deres, købt dem for en uendelig pris, men solgt deres fødselsret for at stille appetitten, eller af kærlighed til vinding (Brev 4, 1898).

kapitel 28

12. Dem som går op, må sætte foden sikkert. - Jesus er stigen til himlen, . . . og Gud kalder på os til at gå op ad denne stige. Men dette kan vi ikke gøre så længe vi lader os betyngte af jordiske rigdomme. Vi begår selv fejl når vi sætter vor bekvemmelighed og personlige fordele foran Guds ting. Der er ingen frelse i jordiske ejendomme eller omgivelser. Et menneske er ikke ophøjet i Guds øjne, eller anerkendes af Ham som har godheden, fordi han har jordiske rigdomme. Hvis vi får en ægte erfaring med at klatre op, vil vi lære, at idet vi stiger op må vi efterlade alle forhindringer bagved. Dem som går opad, må sætte deres fødder sikkert på ethvert trin på stigen (ST 1. febr, 1899).

12, 13. Kristus slår bro over afgrunden. - Jakob ville have førstefødselsretten ved et bedrag, men han fandt at han blev meget skuffet. Han troede at han havde tabt alt, hans forbindelse med Gud, hans hjem, og alt, og der var han en skuffet flygtning. Men hvad gjorde Gud? Han så på ham i hans håbløse tilstand, Han så hans skuffelse, og Han så at der var substans for at æren blev givet tilbage til Gud. Aldrig så snart Han så hans tilstand, som da Han præsenterede de mystiske stige, som repræsenterer Jesus Kristus. Her er mennesket, som havde mistet al forbindelse med Gud, og himlens Gud ser på ham og indvilliger i at Kristus skal slå bro over den afgrund som synd har gjort. Vi kan have set denne og sagt: Jeg længes efter himlen, men hvordan kan jeg nå den? Jeg ser ingen vej. Det er hvad Jakob tænkte, og således viser Gud ham synet om stigen, og stigen der forbinder jorden med himlen, med Jesus Kristus. Et menneske kan gå op ad dem, for fundamentet hviler på jorden, og toppen - måtte nå ind i himlen. . . .

5 I beboere på jorden, pris Ham! Og hvorfor? For det er gennem Jesus Kristus - hvis menneskelige arm omkredser slægten, medens Han med Sin guddommelige arm, griber om den Uendeliges trone - der er slået bro over afgrunden, med Hans eget legeme, og dette atom af en verden som blev adskilt fra himlens kontinent med synd og blev en ø og atter genindsat, fordi Kristus slog bro over afgrunden (MS 5, 1891).

kapitel 31

50. Laban så det forkerte i polygami. - Laban så det forkerte i polygami, selvom det alene var hans kneb at Jakob havde taget to hustruer. Han vidste godt at det var jalousi på Lea og Rakel som fik dem til at give deres mødom til Jakob, som forvirrede familieforholdet, og gjorde hans døtre ulykkelige. Og nu hvor hans døtre rejste langt bort fra ham, og deres sager blev helt adskilt fra hans, ville han vogte deres lykke så vidt det var muligt. Laban ville ikke have at Jakob pådrog sig selv større ulykke end over Lea og Rakel, ved at tage andre hustruer. (3SG 126).

kapitel 32

24. Sejren er sikker når selvet overgives. - Jakob "fik magt over englen, og fik overhånd." På grund af ydmygelse, anger og overgivelse af selvet, fik dette syndige, fejlende dødelige menneske overhånd sammen med himlens Majestæt. Han har fæstnet sit skælvende greb på Guds løfter, og den uendelige kærlighed kunne vende bort fra synderens bøn. . . .

Lad fortvivles over for at vinde sejren. Sejren er sikker når selvet overgives til Gud (MS 2, 1903).

26 (Matt. 11,12). Afgjorte anstrengelser og tro er absolut nødvendig. - Jakob var I fare og fortvivlelse da han i sin egen styrke forsøgte at få sejr. Han gik fejl om den guddommelige besøgende var en fjende, og kæmpede med ham, medens han endnu havde noget af sin egen styrke. Han gik fejl af den guddommelige gæst for en fjende, og kæmpede med ham, medens han endnu havde styrke. Men da han kastede sig selv på Guds nåde, fandt han , at han i stedet for at komme i en fjendes hænder, blev han omkredset 1096 i den almægtige kærligheds arme. Han så Guds ansigt, og hans synder blev tilgivet. "Nu tages Himmeriget med storm, og de, der stormer det, river det til sig." Denne storm finder sted i hele hjertet. At være tvesindet er at være ustabil. Beslutsomhed, selvfornægtet og målrettede anstrengelser er nødvendig for beredelsesarbejdet. Forståelsen og samvittigheden må forenes; men hvis viljen skal sættes i arbejde, vil vi fejle. Enhver evne og følelse må engageres. Varmhjertet og alvorlig bøn må tage pladsen for ligeegyldighed. Det er kun ved alvorlige og beslutsomme anstrengelser og tro på Kristi fortjenester at vi kan overvinde, og vinde himlens rige. Vor tid til at arbejde i er kort. Kristus skal snart komme for anden gang. (YI 24. maj, 1900).

kapitel 35

2, 3. Jakobs anstrengelser for at fjerne det forkerte, accepters. - Jakob blev ydmyget, og pålagde sin familie at ydmyge sig selv, og bortlægge alle deres smykker, for han skulle gøre soning for deres synder, ved at ofre et offer for Gud, så Han kan gå i forbøn for dem, og ikke efterlade dem til at blive udslettet af andre folk. Gud accepterede de anstrengelser Jakob gjorde for at fjerne fejlende fra sin familie, og viste sig for ham, og velsignede ham, og fornyede det løfte der er givet ham, fordi Hans frygtindgydende storhed stod foran ham. (3SG 137).

kapitel 37

4. Josef illustrerer Kristus. - Josef illustrerer Kristus. Jesus kom til Sine egne, men Hans egne tog ikke imod Ham. Han blev forkastet og foragtet, fordi Hans handlinger var retfærdige, og Hans jævne og selvfornægtende liv var en stadig irettesættelse på dem, som bekendte at være fromme, men hvis liv var fordærvede.

Josefs renhed var en stadig irrettesættelse for dem der bekender sig til fromhed, men hvis liv er fordærvede. Josefs renhed og dydighed blev hårdt angrebet, og hende der ville lede ham på vildspor kunne ikke få overhånd, derfor var hendes had stærkt imod den dydighed og renhed, som hun ikke kunne fordærve, og hun bevidnede falskneri imod ham. Den uskyldige led på grund af hans retfærdighed. Han blev kastet i fængsel på grund af hans dydighed. Josef blev solgt til sine fjender af sine egne brødre for en lille sum penge. Guds søn blev solgt til sine bitreste fjender af en af sine egne disciple Jesus var sagmodig og hellig. Han var et liv i uforlignelig selvfornægtelse, godhed og hellighed. Han var ikke skyldig i noget forkert. Alligevel blev der hyret falske vidner til at bevidne imod ham. Han blev hadet fordi han havde irrettesat synd og fordærv så trofast. Josefs brødre afklædte ham hans mangefarvede kåbe. Jesu bødler kastede lod om hans sømløse kåbe. (Samme., 174).

17-20. Josef undgik sine brødres nærværelse. - Hans [Josefs] brødre afviste ham på det groveste. Han fortalte dem sit ærinde, men de svarede ham ikke. Josef var foruroliget over deres vrede udseende. Frygten tog glædens plads, og frygtsomt undgik han uvilkårlig deres nærvær. Så tog de voldsomt fat i ham. De hånede ham med formaninger han havde givet dem tidligere, anklagede ham for at fortælle sine drømme, for at sætte sig selv over dem, i deres faders tanker, så han kunne elske ham højere end dem (Samme., 140).

28, 36. Josef bragte velsignelse med til Ægypten. -- Josef betragtede det, at han var blevet solgt til Ægypten, som den største ulykke, der kunne være sket ham; men han indså nødvendigheden af at stole på Gud, sådan som han aldrig havde gjort det, da han var beskyttet af sin faders kærlighed. Josef tog Gud med sig til Ægypten, og denne kendsgerning viste sig tydeligt ved hans lyse sind midt i hans sorg. Ligesom Guds ark bragte fred og lykke til Israel, sådan bragte denne unge mand, som elskede og frygtede Gud, velsignelse over Ægypten. Dette viste sig på en så udpræget måde, at Potifar, i hvis hus han tjente, tilskrev alle sin velsignelser til den slave, han havde købt, og gjorde ham mere til en tjener. Det er Guds hensigt at dem der elsker og ærer Hans navn, også selv bliver æret, og at den ære der gives til Gud, igennem dem skal genspejles på dem selv (YI 11.marts, 1897).

kapitel 39

9. De første indtryk bestyrkede hjertet. - De første indtryk på hans [Josefs] sind besatte hans hjerte i fristelsens hårde stund, og fik ham til at udbrøde: "Hvordan kan jeg gøre den (1097) store ondskab, og synd imod Gud?" Barndommen er den tid hvor de mest vare indtryk gøres. . . .

De frø der sås i barndommen af den omsorgsfulde og gudfrygtige moder, vil blive retfærdighedens træer, som blomstrer og bærer frugt; og de lektier der i gudfrygtige fader giver med forskrift og eksempel, vil i Josef tilfælde, give en tilsvarende overmådelig høst (GH Jan. 1880).

Hele fremtiden hænger på et øjeblik beslutning. - Der er kun få fristelser, der er farligere eller mere skæbnsvangre for en ung mand end fristelsen til sanselighed, og ingen, som, hvis man giver efter for den, vil vise sig at være så fuldkommen ødelæggende for sjæl og legeme både her i tiden og i evigheden. Hele hans fremtids velfærd et afhængig af et øjebliks afgørelse. Josef løfter roligt sit blik til Himmelen i bøn om hjælp, giver slip på sin løse kappe, som han efterlader i fristerens hånd, og mens hans øjne lyser af afgjort beslutsomhed i stedet for af vanhellig lidenskab, udbrøder han: "Hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud?" Sejren er vundet; han flygter fra fristerinden, han er frelst. (Brev 3, 1879).

9-19. Forsynet vil underkende fjendens påfund. - Midt iblandt de snarer som alle udsættes for, behøver de stærke og troværdige forsvarsværker de kan stole på. Mange i denne fordærvede tidsalder har så lidt af Guds nåde, at deres forsvar i mange tilfælde er nedbrudt ved det første angreb, og hårde fristelser tager dem til fange. Nådens skjold, kan bevare alle ubesejrede

imod fjendens fristelser, selvom de er omgivet af de mest fordærvende indflydelser. Med faste principper og urokkelig tillid til Gud, kan deres karakters dydighed og ædelsind skinne, og selvom de er omgivet af ondtd, behøver der ikke at være nogen plet på deres dydighed og renhed. Og hvis de ligesom Josef lider under bagtalelse og falske anklager, vil forsynet underkende alle fjendens påfund for godt, og Gud vil på sit eget tidspunkt ophøje det meget mere, som for en stund var fornædret af ond hævnerrighed (3SG 145, 146).

20 (Klag. 3,27; Matt. 23,12). Tilsyneladende fremgang i ondskab er en hård prøve. -- Josefs trofaste renhed førte til at han mistede omdømme og sin frihed. Dette er de hårdeste prøve som den retskafne og gudfrygtige kan underlægges, at onskaben lader til at få fremgang, medens dydighed trædes i støvet. Han der forleder levede i velstand som et forbillede på onskabens velstand, medens Josef der var principfast, var under nedrig anklage for den mest afskyelige forbrydelse. Josefs gudsfrygt bevarede hans sind mildt og hans medfølelse med andre varm og stærk trods alle hans trængsler. Der er nogle, som, hvis de ikke synes, de bliver retfærdigt behandlet, bliver gnavne, irritable og uhøflige i deres ord og optræden. Modløse og hadefulde synker de hen og hader andre. Men Josef var en kristen. Ikke så snart begynder han sit liv som fange, før han bringer alle sine strålende kristne grundsætninger til udførelse: han begynder at gøre sig nyttig for andre. Han tager del i sine medfangers bekymringer. Hans sind er lyst, fordi han er en kristen personlighed. Gud forberedte ham gennem denne tugt til en meget ansvarsfuld stilling, til ære og brugbarhed, og han var villig til at lære; han tog med venlighed imod alt, hvad Herren ville lære ham. I sin ungdom lærte han at bære åget. Han lærte at styre ved først selv at lære lydighed. Han ydmygede sig selv, og Herren ophøjede ham til en særlig ære (brev 3, 1879).

Vanskelighederne forberedte Josef til den ophøjede position. - Det var den rolle som Josef spillede i det mørke fængsel, der til slut hævede ham til lykke og ære. Gud ville, at han skulle opnå erfaringer gennem fristelser, modgang og vanskeligheder for at berede ham til at udfylde en ophøjet stilling. (3SG 146).

kapitel 41

38-40. Troskabens hemmelighed. -- Josef førte sin gudsfrygt med sig alle vegne, og dette var hemmeligheden ved hans usvigelige troskab. (MS 59, 1897).

38. Mennesker opdager en levende forbindelse med Gud. - Han som tager imod Kristus i levende tro, har en levende forbindelse med Gud, og er et kar til hans ære. Han tager himlens atmosfære med sig, som er Guds nåde, en rigdom som verden ikke kan købe. Han som er en levende forbindelse med Gud kan være på ydmyge steder, (1098) alligevel kan hans moralske værdi være lige så dyrebar som Josefs og Daniel, som blev genkendt af hedenske konger som mænd, hvor Guds Ånd var hos (MS 54, 1894).

kapitel 42

21. Josefs brødre frygtede slaveriet. - De [Josefs brødre] solgte Josef som en slave, og de var bange for at Gud ville straffe dem lade dem blive slaver (3SG 156).

kapitel 45

5. Brødrenes sind blev lettet. - De [Josefs brødre] bekendte ydmygt de fejl, som de havde begået imod Josef, og bad indstændigt om hans tilgivelse, og blev meget glade over at finde at han var i live, for de led af samvittighedsnag, og stor trængsler i sindet, siden deres grusomhed imod ham. Og nu hvor de vidste

at de ikke var skyldig over for hans blod, blev de lettede i deres betrængte sind. (Samme., 167).

kapitel 49

3, 4 (kp. 39,9). Ustabil som vand. - Der er dem vi møder over alt, som ikke har faste principper. Det er vanskeligt for dem at modstå fristelse. Lad det komme fra hvilken kant og i hvilken form det kan, og enhver forhåndsregel må tages for at omgive dem med en indflydelse, der styrker deres moralske kraft. Lad dem adskilles fra disse hjælpsomme indflydelser og selskaber, og sat i en klasse der er irreligiøse, så vil de hurtigt vise at de ikke har noget virkeligt greb ovenfra; de stoler på deres egen styrke. De er blevet rost og ophøjet medens deres fødder står på løs sandgrund. De er ligesom Ruben, ustabil som vand, har ingen indre retskaffenhed, og ligesom Ruben vil de aldrig udmærke sig. Det som du behøver er at se din egen afhængighed af Gud, og få et resolut hjerte. Vær den mand, hvor du er; vis karakterstyrke hvor du er; vær i stand til, igennem Jesus Kristus, at sige: "Nej, skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!" Den slags nemme ting som aldrig kan stålsætte sig selv til besluttet afvisning af nogen forslag som vil skade hans moralske og religiøse indflydelse i Guds og menneskenes øjne, er altid langt mere under Satans kontrol end under Guds Ånds kontrol. De ledes meget let ind i ondt, fordi de virker meget imødekommende, og det skader dem at give et lodret nej: "Jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!" Hvis de indbydes til at tage et glas med muntre mænd eller kvinder, ledes de som en okse til slagtning, de slutter sig sammen med den ugudelige, som bag efter ler ad den hurtige eftergivenhed. Der er ingen indre styrke at falde tilbage på. De stoler ikke på Gud. De har ingen høje principper om forpligtigelse. (Brev 48, 1887).

2.Mosebog

kapitel 1

1. Se EGW kommentar til 5.Mos. 1,1.

8. Ægypterne syndede ved at afvise lyset.--Ægypternes synd var at de havde afvist det lys som Gud havde sendt dem så velvilligt gennem Josef. (YI 15. april, 1897).

kapitel 2

10 (Heb. 11,26, 27). I Ægypten studerede Moses Guds love.--Moses' styrke var hans forbindelse med al krafts kilde, herskarenes Herre Gud. Han rejser sig stort over alle jordiske bevægelser, og sætter sin lid helt til Gud. Han betragtede sig selv som Herrens. Medens han var knyttet til ægypterkongens embeder, studerede han hele tiden lovene for Guds regering, og derved voksede hans tro. Den tro var af værdi for ham. Den blev dybt rodfæstet i hans tidligste lære, og hans livs oplæring var at berede sig for det store arbejde, at udfri Israel fra trældom. Han mediterede over disse ting; han har hele tiden lyttet til hans (1099) hverv fra Gud. Efter at have slået ægypteren ihjel, så han at han ikke havde forstået Guds plan, og han flyede fra Ægypten og blev en fårehyrde. Han planlagde ikke længere at gøre det store arbejde, men blev meget ydmyg; sløret der optågede hans sind blev bortdrevet, og han disciplinerede sig til at søge efter Gud som hans tilflugt. (Brev 21a, 1893).

11 (Apg 7,22). Træner til to Herrer.--Moses var en intelligent mand. Under Guds forsyn fik han anledning til at vinde færdigheder til et stort arbejde. Han blev uddannet grundigt som en general. Da han gik ud for at møde fjenden, fik han heldet med sig; og da han vendte tilbage fra slaget, sang hele hæren lovsang

som tak. På trods af dette, huskede han hele tiden på at Gud gennem ham ville udfri Israels børn. (YI 29. jan., 1903).

kapitel 3

1. Jetro udskite sig.--Jetro blev udskilt fra hedenskabets mørke for at åbenbare himlens principper. Gud har altid udpeget sine agenter, og har altid givet overbevisende beviser på at disse agenter var himmelsk-udpegede og himmelsendte. (Brev 190, 1905).

Moses blev overflyttet til en Privat skole.--God overflyttede Moses fra luksusseriøse sale, hvor alle hans ønsker blev indfriet, til en mere privat skole. Her kunne Herren have samfund med Moses og derved uddanne ham så han ville kende til ørkenens vanskeligheder, prøvelser og farer. (YI Dec. 13, 1900).

2-5. Den brændende busk en realitet.--Det vil forbløffe den mest forstand person at forklare den guddommelige manifestation i den brændende busk. Det var ikke en drøm; det var ikke et syn; det var en levende virkelighed, - noget som Moses så med sine øjne. Han hørte Guds stemme kalde på ham ud af busken, og han dækkede sit ansigt, indså at han stod i direkte nærhed af Gud. Gud talte med menneskene. Moses ville aldrig kunne beskrive det indtryk han fik, af det han så den gang, og ved lyden af stemmen der talte til ham; men dette indtryk blev aldrig udvisket. Himlen kom meget nær til ham, med stor æresfrygt, lyttede han til ordene: "Jeg er din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud." Hvilken forunderlig fornødelse for Gud, at forlade de himmelske sale, og vise sig selv for Moses, tale med ham ansigt til ansigt: "Ligesom en mand taler med sin ven". (Samme., 20. dec., 1900).

14. God ser fremtiden ligesom vi ser nutiden.--Jeg Er betyder en evig nærværelse; fortiden, nutiden og fremtiden er lig med Gud. Han ser de mest fjertliggende begivenheder i historien, og det længst ude i fremtiden med et klart syn som vi gør med de den daglige udfoldelse. Vi ved ikke hvad som kommer, og hvis vi vidste det, ville det ikke bidrage til vor evige velfærd. Gud giver os en anledning til udvise tro og tillid til den store Jeg Er. (MS 5a, 1895).

20. Plager et tegn på Guds kraft over alt.--Da Israels børn var i trældom hos ægypterne, åbenbarede Gud sig selv som en Gud over al menneskelig autoritet, al menneskelig storhed. De tegn og mirakler han udførte til bedste for Hans folk viste magt over naturen, og over den største blandt dem som dyrkede naturen, som ignorerede den kraft der gjorde naturen.

Gud gik igennem Ægyptens stolte land, ligesom Han vil gå gennem jorden i de sidste dage. (RH 10. juli., 1900).

kapitel 4

10. Bange for at bringe selvet i arbejde. - Efter at Moses beredelses- og trængselstid var ovre, blev han endnu en gang pålagt at gå og udfri Israel, han troede ikke på sig selv, talte langsomt og genert. "Hvem er jeg," sagde han, "at jeg skulle tage til Farao, og at jeg skulle føre Israels børn ud af Ægypten?" Han undskyldte sig for manglende taleevne. Han havde været general for de Ægyptiske hære, og han vidste sikkert hvad han skulle sige. Men han var mange for at han ville få selvet med ind i arbejdet (MS 11, 1903).

21. At forkaste lyset forhæder hjertet. - Farao så Guds Ånds mægtige virken; han så de mirakler som Herren udførte ved Sin tjener; men han nægtede lydighed mod Guds bud. Den oprørske konge havde spurgt stolt: "Hvem er Herren, at Jeg skal adlyde hans (1100) røst og lade Israel rejse? . . . [2. Mos. 5,2]." Og idet Guds domme falder tungere og tungere på ham, holdt han ud i hårdnakket modstand. Ved at forkaste lyset fra himlen, blev han hård og umodtagelig. Guds forsyn åbenbarede Hans kraft, og disse upåagtede manifestationer, var middel til at forhærdede Faraos hjerte imod større lys. Dem som ophøjer deres egne ideer over Guds tydelige og bestemte vilje, siger ligesom Farao:

”Hvem er Herren, at jeg skulle adlyde Hans røst?” Enhver forkastelse af lyset forhærdet hjertet og formørker forståelsen; og derved finder det vanskeligere og vanskeligere at skelne mellem rigtigt og forkert, og de bliver mere fri til at modsætte sig Guds vilje (MS 3, 1885).

(Matt. 12,31. 32). Gud gav farao i selvets hænder. - Ethvert bevis mere på Guds kraft at den ægyptiske monark blev modsat, gjorde ham stærkere mere trodsig mod Gud. Således fortsatte dette, begrænsede førte krig imod en almægtig Guds udtrykte vilje. Denne sag er en klar illustration på synd imod Helligånden. ”Hvad et menneske sår, det skal det også høste.” Herren trak gradvist Sin ånd tilbage. Han fjernede Sin betvingende kraft, Han gav kongen i hænderne på den værste af alle tyranner - selvet (RH 27. juli, 1897).

(Gal. 6,7). Farao såede genstridighed og høstede genstridighed. - ”Hvad et menneske skal så, skal det også høste..” Farao såede genstridighed og han høstede genstridighed. Han lægger selv disse frø i jorden. Der var ikke mere brug for Gud med ny kraft til at gribe ind i dets vækst, end der er brug for at han griber i et frøkomers vækst. Alt som der forlanges er at et frø får lov til at spire op og bringe frugt efter sin slags. Høsten afslører den slags frø der er blevet sået (MS 126, 1901).

Oprør afføder oprør. - Efter at plagen var ophørt, nægtede kongen at lade Israel rejse. Oprør afføder oprør. Kongen var blevet forhærdet af sin stadig modstand mod Guds vilje, at hele hans væsen blev opvækket i oprør mod Hans guddommelige krafts ærværdige tilkendegivelse (3SG 215).

Israel ville blive beskyttet, også hvis Farao måtte dø. - Farao forhærdede sit hjerte imod Herren og han dristede sig, på trods af de tegn og mægtige undere han var vidne til, at true Moses og Aron med døden, hvis de viste sig igen. Hvis kongen ikke var blevet forhærdet i sit oprør imod Gud, ville han have ydmyget sig under en fornemmelse af den levende Guds kraft, som kunne frelse eller udslutte. Han ville have vidst at Han , som kunne gøre sådanne mirakler, og mangedoble Sine tegn og undere, ville bevare Sine udvalgte tjeneres liv, også hvis Han skulle dræbe Ægyptens konge (Samme., 220).

kapitel 7

10-12. Troldmændenes værk var en efterligning. -

Troldmændene lod til at udføre flere ting med deres troldkunster der lignede de ting som Gud udførte ved Moses og Arons hånd. De fik egentlig ikke deres stav til at blive som slanger, men med magi, hjalp den store bedrager dem til at se ud som slanger, for at modvirke Guds værk. Satan assisterede sine tjenere til at modvirke den Allerhøjstes arbejde, for at bedrage folk, og opmuntre dem i deres oprør. Farao ville gribe det mindste bevis som han kunne få, for at retfærdiggøre sig selv, og modvirke Guds arbejde, som blev udført af Moses og Aaron. Han fortalte disse Guds tjenere at hans troldmænd kunne gøre alle disse under. Forskellen mellem Guds værk og troldmændenes værk, var at det ene var fra Gud, og det andet fra Satan. Det ene sandt, og det andet falsk (Samme., 205, 206).

kapitel 8

7. Farao fortsatte sin ivrighed under plagerne. - Under Ægyptens plager, blev Farao punktlig i sin overtroiske iver for floden, og besøgte den hver morgen, og idet han stod på dets bredder og sendte pris og taksigelse til vandet, opremsede det gode de havde udrette, og fortalte vandet om sin store kraft; at de ikke kunne eksister uden den; for deres lande blev vandet af (1101) den, og den bragte mad til deres borde (4SG 54, 55).

kapitel 9

3. Virkningen af plagerne blev testet. - Dem som tog hensyn til Herrens ord samlede deres kvæg i stalde og huse, medens dem hvis hjerter var forhærdede, ligesom Faraos, efterlod deres kvæg på marken. Her var der en anledning til at prøve ægypternes ophøjede stolthed, og vise hvor mange hjerter virkelig var påvirket af Guds forunderlige handlinger med sit folk, som de hade foragtede og grusomt bedt om arbejde (3SG 214).

kapitel 11

1, 8. Moses Farao igen uden frygt. - Til trods for at Moses var blevet forbudt at komme igen frem for Farao, for på den dag skulle han se hans ansigt skulle han dø, havde han endnu et budskab fra Gud til den oprørske konge, og han vandrede fast frem for hans nærhed og skulle stå frygtløst frem for ham og erklære Herrens ord for ham. . . .

Da Moses fortalte kongen om den plage som ville komme over dem, mere skæbnsvanger end nogen anden havde hjemsogt Ægypten, som ville få alle hans store rådgivere til at bøje sig ned foran ham, og bede indstændigt israelitterne at forlade Ægypten, så blev kongen overmådig vred. Han blev harm fordi han ikke kunne skræmme Moses, og få ham til at skælve foran hans kongelige autoritet. Men Moses lærte at støtte sig til en mægtigere arm, end den jordiske monarks arm (Samme., 221, 222).

kapitel 12

31, 32. Farao gik fra stolthed til ydmyghed. - Da Ægypterne, fra kongen på hans trone ned til den laveste tjener, blev forpint, og deres førstefødte blev slået ihjel, så var der gråd udover hele Ægypten. Så huskede Farao på hans stolte pral: ”Hvem er Herren at jeg skulle adlyde hans røst, og lade Israel rejse? Jeg kender ikke Herren, og vil ikke lade Israel rejse.” Han ydmygede sig selv og tog med sine rådgivere og sine herskere til Gosen i hast, og bøjede sig ned for Moses og Aaron, og bød dem at rejse og tjene deres Gud. Deres hjerte og hyrder skulle også rejse som de havde bedt om. De bad dem indtrængende om at rejse, da de var bange for at fortsatte dette længere, ville de alle være som døde. Farao bad også Moses indstændigt om at velsigne ham, da han troede at tidspunktet fra en velsignelse fra Guds tjener ville beskytte ham fra yderligere virkninger af denne skæbnsvangre plage (Samme., 246).

38. Mange ægyptere anerkendte Gud. - Der var ganske mange ægyptere som blev ledt til at anerkende, ved at se de tegn og under der blev vist i Ægypten, at hebræernes Gud var den eneste sander Gud. De bad indstændigt om lov til at komme til israelitternes huse med deres familier, på den forfærdelige nat, hvor Guds engel skulle ihjelslå ægypternes førstefødte. De blev overbevist om at deres guder, som de havde dyrket uden kendskab, og havde ingen kraft til at frelse eller til at udslutte. Og de lovede selv at de fra nu af valgte Israels Gud som deres Gud. De besluttede at forlade Ægypten, og tage med Israels børn og tilbede deres Gud. Israelitterne bød de troende ægypter velkommen i deres huse (Samme., 224, 225).

kapitel 14

15, 16, 21, 22. Kristi hånd rullede vandende tilbage. - Kristi mægtige hånd rullede det Røde Havs vande tilbage, så at de stod op som en mur. Derved dannede han en tør passage igennem havet, og Israel kom tørskoet over (MS 155, 1899).

23, 26-28. Israels forfølgelser afsluttede ægypternes prøvetid. - Da hele æren, - “alle Faraos heste, hans vogne og hans riddere,” - var ude på havbunden, sagde Herren til Moses: ”Ræk din hånd

ud over havet." Israel skulle gå på tør grund, men de hørte høernes råb i deres jagt. Og Moses rakte sin stav ud over havet, og de opstillede vande som havde stået om en stor mur, rullede tilbage til deres naturlige sted. Af alle Ægyptens mænd i den umådelige hær, var ikke en eneste undflyet. Alle gik tabt i deres opsætsighed på at gå deres egen vej og afvise Guds vej. Dette var afslutningen på deres prøvetid (MS 35, 1906).

25-27. Faraos gik tabt i Det Røde Hav. - Monarken blev forhærdet i sit hjerte, og fortsatte (1102) fra det ene vantroens skridt, til det andet, indtil en umådelig masse førstefødte i Ægypten, stoltheden i ethvert hjem, var blevet lagt ned. Efter dette skyndte han sig af sted efter Israel med sin hær. Han forsøgte at få et folk tilbage, der var udfriet af den Almægtiges arm. Men han kæmpede imod en Kraft der var større end nogen menneskelig magt, og gik tabt med hele sin hær i Det Røde Havs vande (MS 126, 1901).

kapitel 15

23-25 (Jer. 8,22). Balsam til enhver der er såret. - Da Moses bragte Israels børns sørgelige vanskeligheder frem for Herren, bragte han ikke ny hjælp, men henledte deres opmærksomhed til det der var for hånden; for der var en busk eller noget kraft som Han havde skabt, som skulle kastes i vandet, for at danne den rene og liflige kilde. Da dette var sket, kunne det lidende folk drikke af vandene med sikkerhed og fornøjelse. Gud havde givet balsam til enhver såret. Dette er en balsam i Gilead, der er en læge der (Brev 65a, 1894).

kapitel 16

3 (1 Kor. 6,20). Appetittens virkning i Israels erfaring. - Uanset hvornår israelitternes appetit blev begrænset, blev de utilfredse, og knurrede og beklagede sig til Moses og Aaron, og til Gud. . . . Men Gud forsøgte Sit folk. For at udvikle det som var i deres hjerter, lod Han dem gennemgå hårde prøvelser. Da de fejlede, bragte han dem til det samme punkt igen, og prøvede dem lidt nøjere og hårdere. . . .

I Ægypten var deres smag blevet forvansket. Gud ønskede at genoprette deres appetit en ren, sund tilstand, for at de kan nyde de enkle frugter Adam og Eva fik i Edens have. Han var ved at oprette et andet Eden til dem, et prægtigt land, hvor de kunne nyde de frugter og det korn som han ville give dem. Han ville til at fjerne den feberagtige kost som de havde ernæret sig ved i Ægypten; for Han ønskede at de skulle være helt sunde og raske når de gik ind i det prægtige land som Han førte dem til, så at de omkringboende hedenske folk kunne tvinges til at ære Israels Gud, den Guds om havde gjort så underfuldt et arbejde for Sit folk. Hvis ikke det folk som anerkendte Ham som himlens Gud, blev helt sunde, kunne hans navn ikke forherliges.

Hvis israelitterne havde underlagt sig Guds krav, ville de have haft sunde efterkommere. Men de valgte at følge deres egen vej, og vandte efter deres egne hjerters indbildning. De føjede deres appetit og rådførte deres egen smag og ønsker. Som et resultat, blev ørkenen bestrøet med deres døde legemer. Af hele den overmådelige folkemængde som forlod Ægypten, sekshundrede tusinde mægtige krigsmænd, foruden kvinder og børn, kom kun to ind i det forjættede land. (MS 69, 1912).

10. Ulydighedens omkostning. - Hvis al den lære Kristus gav, da han var omgivet af skytøtten, var blevet adlydt, ville det jødiske folk have stået frem og forherliget Gud for alle nationer og folk på jordens overflade. Jerusalem var ikke blevet udslettet. Men hun vanrøgtede Guds bud, skønt hun bekendte at holde dem (Brev 195, 1899).

14. 15. Kosten i ørkenen gjorde Israel mere medgørlig. - Hvis israelitterne havde fået den kost de var vandt til i Ægypten, ville de have udvist en uforanderlig ånd, som verden viser i dag. I mænds og kvinders kost i denne tidsalder er der mange ting ind, som Herren ikke ville give Israels børn lov til at spise. Sådan som

menneskefamilien i dag, er den en illustration på hvordan Israels børn ville have været, hvis Gud havde ladet dem spise den mad og følge ægypternes levevaner og skikke (Brev 44, 1903).

29 (kp. 20,8-11). Miraklet bevarede sabbaten. - Ved et mirakel bevarede Gud sabbatsloven i de fyrre år ørkenvandringen stod på (MS 77, 1899).

kapitel 17

14-16 (1 Sam. 15,2. 3). Amalek blev dømt til udslettelse. - Mange år tidligere, havde Gud udpeget Amalek til fuldstændig udslettelse. De havde opløftet deres hænder imod Gud, og Hans trone, og havde aflagt ed 1103 ved deres guder, at Israel ville fortæres helt, og Israels Gud omstyrtet, så Han ikke ville kunne udfri dem fra deres hænder.

Amalek havde forhånet sit folks frygt, og spøgt med Guds forunderlige udfrielsesarbejde af Israel, der blev udført ved Mose' hånd, for Ægypterne. De havde pralet af at deres kloge mænd og troldmænd kunne udføre alle disse gerninger. Og hvis Israels børn var blevet deres fanger, i deres magt ligesom de var i Faraos magt, at Israels Gud selv ville kunne udfri dem fra deres hænder. De foragtede Israel, og aflagde løfte om at de ville plage dem, indtil der ikke var en eneste tilbage (4SG 72, 73).

Gud ønskede ikke at Hans folk skulle have noget der tilhørte amalekitterne, for Hans forbandelse hvilede over dem og deres ejendomme. Han ønskede at de ville få en ende, og at Hans folk ikke skulle gemme noget for sig selv, som Han havde forbandet. Han ønskede også at folkene skulle se afslutningen af det folk, som havde trodset Ham, og markere at de blev udslettet af det folk som de havde foragtet. De skulle ikke udslette dem for at berige deres egne ejendomme, eller tage ære for sig selv, men opfylde Herrens ord der blev sagt om Amalek (Samme., 75).

kapitel 18

13. Se EGW kommentar til 4.Mos. 12,3.

kapitel 19

3. Gamle tiders belæring skal studeres. - De undervisning Moses fik til det gamle Israel, om deres skarpe, hårdnakkede grundtræk, skal Guds folk i dag studere og adlyde (Brev 259, 1903).

Moses og Gud i et skjult råd. - Moses, israelitternes synlige leder, fik adgang ind i den Allerhøjstes skjulte råd. Folket fik bevist at Moses i virkeligheden talte med Gud, og fik de instruktioner han gav dem fra Ham. (Samme.).

3-8. Guds pagt vor tilflugt. - Den pagt Gud gjorde med Sit folk på Sinai, skal være vor tilflugt og forsvar. Herren sagde til Moses: -

»Dette skal du sige til Jakobs hus og kundgøre for Israels børn: I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar eder på ørnevinger og bragte eder hid til mig. Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn!«

" Da gik Moses hen og kaldte folkets ældste sammen og forelagde dem alle disse ord, som Herren havde pålagt ham." "Og hele folket svarede, alle som een: »Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre!"

Denne pagt har lige så megen kraft i dag, som den havde da Herren indgik den med det gamle Israel (SW 1. marts, 1904).

7, 8 (citeret) (Es. 56,5). Et pant på pagten. - Dette er det løfte som Guds folk skal gøre i disse sidste dage. Deres anerkendelse hos Gud er afhængig af en nøje opfyldelse af betingelserne i deres aftale med Ham. Gud har alle med i sin pagt som vil adlyde Ham. Alle som vil udøve ret og retfærdighed, holde deres hænder

fra alt ondt, gælder løftet: ”Dem vil jeg give i mit hus, på mine mure et minde, et navn, der er bedre end sønner og døtre; jeg giver dem et evigt navn, et navn, der ikke skal slettes.” (RH 23. juni, 1904).

9. Skyens herlighed udstrålede fra Kristus. - Den sky der førte Israel, stod over tabernaklet. Skyens herlighed udstrålede fra Jesus Kristus, som fra talte med Moses fra herlighedens midte, ligesom Han havde talt med ham fra den brændende busk. Herligheden fra Guds nærhed blev indhyllet i skyens mørke som Han gjorde til Sit telt, så folket kunne klare at se på skyen, når de ser Ham der er usynlig. Dette var Guds plan, hvorved Han kunne nærme sig mennesker (MS 126, 1901).

kapitel 20

1-17 (Neh. 9,6-15). Ved siden af Sønnen giver Faderen loven. - Da loven blev udtalt stod Herren, himlens og jorden Skaber, ved sin Søns side, omgivet af ild og røg på bjerget.

(1104) Det var ikke her at loven blev givet første gang; men den blev proklameret, så Israels børn, hvis tanker var blevet forvirrede af Ægyptens afguder, kunne blive minde om dens bud, og forstå hvad sand tilbedelse af Jehova indbefatter. (ST 15. okt., 1896).

Adam og Eva kendte loven. - Ved deres skabelse kendte Adam og Eva til Guds lov. Den blev indprentet i deres hjerter, og de forstod dens krav på dem (MS 99, 1902).

Guds lov eksisterede før menneskene blev skabt. Den var tilpasset hellige væsners forhold. Selv englene blev styret af den. Efter faldet var principperne for retfærdighed uforandret. Ingenting blev fjernet fra loven, ikke et eneste af de hellige bud kunne forbedres. Og alligevel har loven eksisteret fra begyndelsen, og den vil fortsætte med at eksistere gennem al evighed. Salmisten siger: ”For længst ved jeg fra dine formaninger, at du har grundfæstet dem for evigt.” (ST 15. april, 1886).

Loven passede til levende væseners hellige orden. - Det fjerde buds sabbat blev indført i Eden. Efter at Gud havde gjort verden, og skabt mennesket på jorden, skabte han sabbaten til mennesket. Efter Adams synd og fald blev intet taget fra Guds lov. Grundsætningerne i de ti bud eksisterede før faldet, og blev af en karakter så de passede en hellig orden af væsener. Efter faldet, blev grundprincipperne i disse forskrifter ikke forandret, men der blev givet yderligere forskrifter for at imødekommet mennesket i sin faldne tilstand (3SG 295).

Formuleret for faldne intelligens-væsener. -- Jehovas lov skriver sig tilbage til skabelsen og omfatter de to principper: ”Du skal elske Herren din Gud af hele dig hjerte af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.” (Matt 22,37-39). Disse store principper omfatter de første fire bud og viser mennesket pligter overfor Gud. De sidste seks bud viser menneskets pligt overfor sine medmennesker. Principperne blev tydeligere fastslået overfor mennesket efter faldet og sat i ord for at kunne imødegå menneskers fald. Dette var nødvendigt, som følge af, af menneskenes sind var blevet blanded ved overtrædelse. (ST 15. april, 1875 [Genoptrykt i RH 6. maj, 1875]).

Guds lov eksisterede før mennesket blev skabt, for ellers kunne Adam ikke have syndet. Lovens principper blev ikke forandret efter Adams fald, men de blev tilpasset menneskets nye tilstand. I samråd med sin Far indførte Kristus offersystemet. Overtrædelsen blev ikke øjeblikkelig straffet med døden. Straffen blev overført til en stedfortræder, et offer som skulle være et skyggebillede af det store og fuldkomne offer, Guds Søn (Samme., 14. marts, 1878).

Forskrifterne er givet for at passe på tibudsloven. -- Som følge af fortsat overtrædelse af moralloven blev den gentaget i frygtelig storhed fra Sinaj. Kristus gav Moses religiøse forskrifter, som skulle styre dagligdagens liv. Disse regler blev tydeligt givet for at vogte De ti Bud. De var ikke skyggesymboler, der skulle holde op med Kristi død. De skulle

være bindende for mennesket til enhver tid, så lange tiden skulle vare ved. Disse bud blev håndhævet af morallovens kraft, og de forklarede klart og tydeligt denne lov. (Samme., 15. april, 1875 [Genoptrykt i RH 6. maj, 1875]).

(Es. 58,13. 14). Enhver specifikation er Guds karakter. - Himlens Gud har givet en velsignelse på dem der holder Guds bud. Skal vi stå som et særligt Guds folk, eller skal vi træde på Guds lov og sige at den ikke er bindende? Gud kunne ligeså godt have afskaffet Sig selv. I alle lovens forskrifter er den uendeliges karakter (MS 12, 1894).

Loven fordømmer den mindste synd. - Gud har givet Sin lov for at styre folkeslag, familier og enkeltpersoner. Der er ikke en ond arbejder, der ved sine lette og mest skjulte handler, undgår den lovs fordømmelse (MS 58, 1897).

Hellighed gøres kendt. - Vor pligt til at adlyde denne lov er tyngdepunktet i dette sidste nådebudskab til verden. Guds lov er ikke noget nyt. Den er ikke noget helligt, der er skabt, men noget helligt, der er meddelt. Den er en lovebog med grundregler, der giver udtryk for barmhjertighed, godhed og kærlighed. Den (1105) fremstiller Guds egenskaber for den faldne menneskeslægt og fastslår tydeligt menneskets hele pligt. (MS 88, 1897).

(Joh. 14,15). Ti bud - ti løfter. - De ti bud: Du skal, og: Du skal ikke, er ti løfter, der er sikret til os, hvis vi er lydige mod universets regering. ”Hvis I elsker mig, så hold mine bud.” Her er summen og indholdet af Guds lov. Her opridses vilkårene for enhver søn og datter af Adam (MS 41, 1896).

De ti hellige forskrifter, som Kristus gav på bjerget Sinaj, var åbenbarelsen af Guds væsen og forkyndte verden den kendsgerning, at han havde myndighed over hele menneskeslægten. Denne lov med de ti bud, som rummer den største kærlighed, der kan skænkes mennesker, er Guds røst fra Himmelen, der giver sjælen dette løfte: ”Gør dette, så skal du ikke komme under Satans herredømme.” Der findes intet negativt i denne lov, skønt det kunne se sådan ud. Det er GØR DETTE, så skal du leve. (Brev 89, 1898).

(Rom. 12,1; 2 Peter 1,4). En mur af beskyttelse. - I de ti bud har Gud lagt love for Hans rige. Enhver overtrædelse af naturens love er en overtrædelse af Guds lov.

Herren har givet Sine hellige bud som en beskyttelsesmur omkring Hans skabte væsener, og dem som vil holde sig selv fra appetittens og lidenskabens besmittelse får del i guddommelig natur. Deres forskrifter vil være klare. De vil vide hvordan de bevarer alle evnerne sunde, så at de kan overbringes til Gud i tjenesten. Herren kan bruge dem, for de forstår den store apostels ord: ”Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse.” (MS 153, 1899).

3-17 (Ordsp. 4,20-22). Sundt at lyde Guds lov. - Med Jesu kærlighed i sjælen vil al had, selvskhed og misundelse forjages; for Herrens lov er fuldkommen, og omvender sjælen. Det er sundt at adlyde Guds lov. Den lydiges hengivenhed drages fra Gud. Når vi ser på Herren Jesus, opmuntres vi til at tjene hinanden. Kristi kærlighed udbredes i vore sjæle, og der er ingen uenighed og stridighed iblandt os (MS 152, 1901).

Ingen andre bekender sig til at holde budene. - Den gamle jødiske menighed var Guds højt foretrukne folk, kom ud af Ægypten og anerkendt som Hans egen særlige rigdom. De mange overmådelig store og dyrebare løfter til dem som et folk, var den jødiske menigheds håb og tillid. Heri stolede og troede de på at deres frelse var sikker. Ingen andre bekendende folk bekendte at blive styret af Guds bud (*Genløsningen, eller Kristi første komme*, s. 35).

3. Selvstændighed er en afgud. - Afgudsdyrkere fordømmes af Guds ord. Deres dårskab består i at stole på selvet for at få frelse, i at bøje sig ned for deres egne hænders værk. Gud sætter dem i gruppe med afgudsdyrkere, som stoler på deres egen visdom, deres eget påfund, som stoler på deres rigdomme og kraft for at få succes, som stræber efter at styrke sig selv ved alliance med mennesker, som verden kalder store, men som undlader at skelne hans lovs bindende krav (RH marts 15, 1906).

Falske opfattelser af Gud er en afgud.-- Er vi tilbedere af Jehova eller Baal? Af den levende Gud eller af afguder? ingen udvortes altre er måske synlige; der er måske ingen billedstøtte for øjet at hvile på; dog kan vi praktisere afgudsdyrkelse. Det er lige så let at lave en afgud af nærende ideer eller genstande som at forme guder af træ eller sten. Tusinder har en falsk opfattelse af Gud og hans egenskaber. De tjener lige så sikkert en falsk gud, som Baals tjenere gjorde (Samme., 3. dec., 1908).

Satan planter torne mellem himlen og jorden. - Satan gennemførte menneskets fald, og siden den gang har det været hans arbejde at udviske Guds billede i menneskene, og indprente sit eget billede på menneskehjernerne. Med overherredømmet over skyld, kræver han selv herredømmet, og bruger kongeligt magt over sine undersåtter. Han kan ikke jage Gud bort fra Hans trone, men gennem afgudsdyrkelsens system, sætter han sin egen trone imellem himlen og (1106) jorden, mellem Gud og den menneskelige tilbeder (Samme., 22. okt., 1895).

4-6. Det andet bud og billeder. - Nogle få fordømte billeder, der fortæller at de er forbudte ved det andet bud, og alt af den slags bør udslettes. . . . Det andet bud forbyder billedtilbedelse; men Gud selv bruger billeder og symboler til at vise Sine profeter de lektier som han vil have at han giver til folket, og som således bedre kunne forstås, end hvis det blev givet på en anden måde. Han appellerer til forståelsen gennem øjets sans. Profetisk historie blev præsenteret for Daniel og Johannes i symboler, og disse skulle repræsenteres tydeligt på tavlerne, så han der læser kan forstå (HS 212).

8-11 (1.Mos. 2,9. 16. 17; 2.Mos. 16,29). Sabbaten er en prøve på loyalitet. - Enhver har fået prøvelser, ligesom Adam og Eva fik i Eden. Ligesom kundskabens træ blev sat midt i Edens have, på samme måde blev sabbatsbudet sat i midten af tibudsloven. Med hensyn til frugten på kundskabens træ, lød restriktionen: "I skal ikke spise af den, . . . for ikke at dø" [1.Mos. 3,3]. Om sabbaten sagde Gud: I skal ikke besmitte den, men holde den hellig. . . . Ligesom kundskabens træ var Adams prøve på lydighed, ligeså er det fjerde bud prøven på det Gud prøver som loyalitet på hele Hans folk. Adams erfaring skulle være en advarsel til os, så længe som tiden varer. Den advarer os mod at tage imod enhver forsikring fra menneskenes og englens mund, som vil forringe en tøndel eller komma fra Jehovas hellige lov (RH Aug. 30, 1898).

14. Falsk tilbedelse er åndelig afgudsdyrkelse. - Al falsk tilbedelse er åndeligt hor. Det andet bud, som forbyder falsk tilbedelse, er også en befaling om at tilbede Gud og tjene ham alene. Herren er en nidkær Gud. Han vil ikke spørges med. Han har talt om den måde, han skal tilbedes. Han hader afgudsdyrkelse; for dens indflydelse er fordærvende. Den fornædtrer sindet og fører til sanselighed og alle former for synd. (MS 126, 1901).

16 (Gal. 6,7). Rappundet tale kan være falske vidner. - Bagtalelse dækker over mere end vi tro. Budet: "Du skal ikke bære falsk vidnesbyrd," betyder mere end vi indrømmer. Falske vidner frembæres igen og igen i respektløse tale endog om de medarbejdere som Gud har sendt. Misundelsens frø, onde tanker og ond tale, spirer op og giver en høst af deres slag, og bliver lagt i lade af ham, der såede frøet. "Hvad end et menneske sår, det skal han også høste" (Brev 9, 1892).

kapitel 21

1-6. Omsorg for tjenernes interesser. - Herren ønsker at vogte tjenernes interesser. Han befalede israelitterne at være nådige og have i sinde at de selv har været tjenere. De blev anvist at være bevidst om deres tjeners rettigheder. De skulle under ingen omstændigheder mishandle dem. I deres omgang med dem, skulle de ikke være nøjeregnende, ligesom de ægyptiske arbejdsgivere var med dem. De skulle udvise ømhed og medfølelse i behandlingen af deres tjenere. Gud ønskede at de skulle sætte sig selv i stedet for tjener, og behandle dem som de ønskede andre skulle behandle dem, under samme forhold.

På grund af fattigdom, solgte deres forældre dem til slaveri. Andre som blev straffet for forbrydelser af dommerne blev solgt til trældom. Herren specificerede at også disse ikke blev holdt som trælbundne tjenere i mere end syv år. Ved afslutningen af den tidsperiode fik enhver tjener sin frihed tilbage, eller om han valgte, fik han lov at blive hos sin mester. Derved vogte Gud ydmyge og fortrykkes interesser. Derved påbød Han en ædel højsindethed, og opmuntrede alle til at få kærlighed for frihed, fordi Herren havde gjort dem frie. Enhver som nægtede frihed, da det var hans privilegium at få dem, blev det markeret. Dette var ikke et kendetegn på at ære ham, men et mærke på vanære. Derved opmuntrede Gud til at få en høj og ædel ånd, frem for en trældoms- og slaveriånd.

Gud ønsker at kristne skal respektere den frihed som Han på en så forunderlig måde har givet dem. I Kristus er (1107) ethvert menneskes ejerskab placeret. Mennesket bør ikke være et andet menneskes ejendom. Gud har købt menneskeheden. Menneskets sind er menneskets kraft, bør ikke herske og kontrollere andres samvittighed. I Guds øjne ophøjer velstand og position ikke et menneske over andre. Mennesker er fri til at vælge Guds tjeneste, at elske Herren, og holde alle Hans bud (MS 126, 1901).

kapitel 23

16 (Joh. 7). Kristi offer afføder gaver.--De strømme af blod, som flød ved høstfesten, da så mange ofre blev bragt, skulle lære os en stor sandhed. For selv jordens frugter, denne rigelige gave til livets opretholdelse, skyldes Kristi offer på Golgatas kors. Gud ønsker at lære os, at alt, hvad han skænker os, er den forløsende kærligheds gave. (RH Nov. 10, 1896).

kapitel 24

4-8. Stadfæstelse af pagten. - Nu skulle der forberedes til stadfæstelsen af pagten, ifølge Guds anvisninger. . . .

Her tager folket imod betingelserne for pagten. De gjorde en højtidelig pagt med Gud, der symboliserede pagten mellem Gud og enhver troende på Jesus Kristus. Betingelserne blev så tydelig lagt fem for folk. De fik ikke lov til at misforstå dem. Da de blev bedt om at beslutte om de ville gå med til alle betingelserne, indvilgede de enstemmigt at adlyde enhver forpligtelse. De havde allerede indvilget i at adlyde Guds bud. Lovens principper blev nu anført enkeltvis, så de kan vide hvad det indebærer at adlyde loven; og de accepterede de særegenheder der var særlig for loven.

Hvis israelitterne have adlydt Guds forlangender, ville de have været kristne i praksis. De ville have været lykkelige; for de ville have holdt Guds veje, og ikke fulgt deres egne naturlige hjerters tilbøjeligheder. Moses lod dem ikke misforstå Herrens ord eller anvende hans forlangender forkert. Han skrev alle Herrens ord i en bog, så der senere kan refereres til dem. På bjerget havde han skrevet dem, sådan som Kristus Selv havde dikteret dem.

Israelitterne talte bravt disse ord og lovede lydighed mod Herren, efter at have hørt Hans pagt oplæst under folkets påhør. De sagde: "Alt hvad Herren har sagt vil vi gøre, og være lydige." Så blev folket sat til side for beseglet for Gud. Der blev gjort et offer til Herren. En del af offerblodet blev stænket på alteret. Dette betød at folket havde helliget sig selv, - legeme, sind og sjæl - til Gud. En del blev stænket på folket. Dette betød at Gud, ved Kristi påstændede blod, accepterede dem som Hans særlige rigdom. Derved indgik israelitterne i en højtidelig pagt med Gud (MS 126, 1901).

kapitel 25

17-22. Levende engle ved siden den himmelske ark. - Den jordiske ark var monster for den sande ark i himlen. Ved siden af

den himmelske ark, står der levende engle, enhver med den ene vinge der overskygger nådestolen, medens de andre vinger er foldet over deres krop som tegn på ærbødighed og ydmyghed (ST 21. marts, 1911).

kapitel 26

31. Templets forhæng fornyes hvert år. - Det øjeblik hvor Kristus døde, var der præster der gjorde tjeneste i templet foran det forhæng der skilte det Hellige fra det allerhelligste. Pludselig mærkede de jorden skælve under dem, og templets forhæng, en stærk og rig drapering, var blevet fornyet hvert år, blev revet i to stykker fra top til bund af den samme blodløse hånd, der skrev domsordene på murerne af Belsazzars palads (3SP 166, 167).

kapitel 27

1 (kp. 38,1). Altertjenesten genoprettet. - Der blev givet anvisninger til at opbygge et alter til ofringer, en tjeneste som var næsten helt ophørt. Medens folket var i ægyptisk trældom (1108) var tanker om ofringer mest formet af ægypternes tanker, som selv havde lært fra Israel, da de først kom til Ægypten, men som havde blandet sandhed med afgudsdyrkelsens falskneri. De havde den mest usømmelige skik i under deres tilbedelse ved hedenske altre. Den lov der blev givet i eden og gentaget i Sinai var væsentlig for Guds Israel; for under trældommen i Ægypten var der taget let på Guds forlangender og Hans bud. Det er derfor Herren udtalte Sin hellige lov med en tydelig røst, under folkets påhør. Han ønskede at de ville høre Hans bud og adlyde dem (MS 58, 1900).

kapitel 31

1-6 (1 Tim. 5,13). Indblanding straffes med døden. - Herren elsker at se Sit værk blive gjort så fuldkomment så muligt. I ørkenen skulle israelitterne lære at udføre arbejdet præcist og omgående, i forbindelse med lejrens orden og især tabernaklets arbejde, dets udsmykning og dens tjeneste. Alle skulle lære før de kunne udrette det, der var nyt for dem. De var blevet oplært før de kunne gøre det som Gud ønskede. De var mennesker der var parat til at give råd og vejledning og være med til at rejse tabernaklet og slå det ned; og dem som ikke gjorde deres særlige arbejde, at være med i andres arbejde, troede de havde særlig visdom og vidste hvordan det skulle gøres, blev dræbt. Enhver skulle lære værdien af hurtighed og nøjagtighed, i enhver betroet stilling. Hukommelsen var blevet belastet, og de skulle erkende ansvaret for at gøre hvad som helst på rette tidspunkt.

Dette er den disciplin som Herren i gammel tid gav Sit folk, og det er den disciplin som bør være i vore missioner, på vore skoler, vore uddannelsesinstitutioner, vore sanatorier. Gud vil gerne se mennesker forstå deres svage punkter, og i stedet for at lukke deres øjne for deres mangler, bør de anstrenge sig vedholdende for at overvinde dem (MS 24, 1887).

Hvordan kan arbejdet blive gjort? - Israel har i alle deres dage været i Ægyptens fangenskab, og selv om der var sindrige mænd iblandt dem, er de ikke blevet instrueret til kunstfærdige kunster som krævedes til at opbygge tabernaklet. De vidste hvordan de skulle lave mursten, men de forstod ikke hvordan de skulle arbejde med guld og sølv. Hvordan skulle dette arbejde gøres? Hvem var god nok til disse ting? Dette var de spørgsmål der lå Moses på sinde.

Så forklarede Gud selv hvordan arbejdet skulle udføres. Han udpegede med navn, de personer Han ønskede skulle gøre et særligt arbejde. Bezalel blev kaldet til at være arkitekt. Denne mand tilhørte Judas stamme, - en stamme som Gud var glad for (MS 29, 1908).

2-7. Ikke afhængige af dygtige Ægyptere. - I gamle tider instruerede Herren Moses til at opbygge Ham en helligdom. Folket skulle lægge materialerne til, og der måtte findes dygtige mænd til at behandle de dyrebare materialer. I den store skare var ægyptere, som havde handlet som værkfører for dette arbejde, og forstod grundigt hvordan det kunne gøres. Men arbejdet skulle ikke bero på dem. Herren sammen med menneskeagenter, gav dem visdom til at arbejde dygtigt. [2.Mos. 31,2-7 citeret.]

Lad arbejdsfolkene i Guds tjeneste i dag bede til Ham efter visdom og skarpsyn, så de kan gøre deres arbejde fuldkomment (MS 52, 1903).

13 (kp. 25,8). Sabbaten blev overholdt under opbyggelsen. - Gud anviste at et tabernakel skulle opbygges, hvor israelitterne, under deres ørkenvandring, kunne tilbede Ham. Der blev givet ordrer for himlen, at dette tabernakel ikke skulle forsinkes i sin opbygning. På grund af arbejdets hellighed og behovet for for hastelse, argumenterede nogle for at tabernakelarbejdet skulle udføres på sabbaten, såvel som på andre ugedage. Kristi hørte disse forslag, og så at folket var i stor fare for at blive besnæret af at arbejdet på sabbaten ville retfærdiggøres, da tabernaklet måtte gøres færdigt så hurtigt så muligt. Ordet kom til dem: "Sandelig mine sabbater skal I holde." Selvom arbejdet med tabernaklet skulle gennemføres (1109) hurtigt, måtte sabbaten ikke bruges som en arbejdsdag. Endog arbejdet på Herrens hus måtte give plads for den hellige overholdelse af Herrens hviledag. Så nidkær er Gud for at ære Hans mindesmærke på skabelsen (RH 28. okt., 1902).

18. Den oprindelige lov på den himmelske ark. - Jeg advarer jer: Sæt ikke jers indflydelse op imod Guds bud. Den lov er ligeså retfærdig som Jehova skrev den på himlens tempel. Mennesker kan træde på dens kopi her ned, og originalen holdes i Guds ark i himlen; og på denne arks dække lige over denne lov, er nådestolen. Gud står lige der foran arken for at gøre mellemkomst for mennesker (MS 6a, 1886).

Loven er bevaret i arken. - "Da han [Kristus] nu var færdig med at tale til Moses på Sinaj bjerg, overgav han ham vidnesbyrdets to tavler, stentavler, der var beskrevet med Guds finger." Intet står på de tavler som kan slettes ud. Lovens dyrebare optegnelse blev sat i pagtens ark, og er stadig der, skjult sikkert fra menneskeslægten. Men på Guds fastsatte tidspunkt vil han tage disse vidnesbyrd på stentavler frem for hele verden, imod vanrøgt af Hans bud og imod afgudsdyrkelsen af en falsk sabbat (MS 122, 1901).

Der er overmådelige beviser på Guds lovs uforanderlighed. Den blev skrevet med Guds finger, og skal aldrig udslættes eller tilintetgøres. Stentavlerne har Gud skjult, for at blive lagt frem på den store domsdag, ligesom Han da Han skrev dem (RH 26. marts, 1908).

Når dommen skal nedsættes, og bøgerne åbnes, og ethvert menneske dømmes efter de ting der står skrevet i bøgerne, så skal stentavlerne, skjult af Gud indtil den dag, blive bragt frem for verden, som retfærdighedens standard. Så skal mænd og kvinder se at forudsætningen for deres frelse er lydighed mod Guds fuldkomne lov. Ingen vil har undskyldning for synd. Efter lovens retfærdige principper, vil mennesker få afsagt dom til liv eller død (Samme., Jan. 28, 1909).

kapitel 32

1, 2. Aarons synd, for at holde fred. - Vi gentager Aarons synd for at holde fred, hvor vi klart skulle kunne skelne det onde og tydeligt gøre rede for det, selv om det bringer os i en ubehagelig situation, fordi vore bevæggrunde kan blive misforstået. Vi må ikke finde os i, at der sker uret mod en broder eller nogen, vi har forbindelse med. Aarons synd bestod i denne undladelse af standhaftigt at forsvare sandheden. Hvis han havde sagt dem sandheden klart og tydeligt, ville guldkalven aldrig være blevet støbt. Den samme ånd som fik ham til at undgå at erklære hele sandheden af frygt for overtrædelse, ledte ham til at gøre et falskneri, ved et pege på guldkalven, som en fremstilling af Ham,

der bragte dem ud af Ægypten. Således fører en upålidelighed til den anden (Brev 10, 1896).

4, 5. Afguden proklamerede Gud. - Resultatet af deres knurren og vantro var at Abraham lavede en guldkalv til at fremstille Gud. Han proklamerede at denne afgud skulle være Gud, og der blev en der blev skabt en del begejstring for denne falske gud (RH 6. sept., 1906).

19. Lovtavlerne blev brudt med vilje. - Hel modløs og vred på grund af deres store synd, kastede han [Moses] stentavlerne med de guddommelige anvisninger ned, for at bryde dem for folkets øjne, og derved vise at de havde brudt for nylig med Gud (ST 20. maj, 1880).

kapitel 34

28 (Matt. 4,1-11). Ingen fornemmelse af sult. - Ved særlige anledninger havde Moses I lang tid [fyre dage] ikke fået noget mad. Men han mærkede ikke sult, Han var ikke hærget og pint af nedrig og dog mægtig fjende. Moses var ophøjet over menneskene, og var omgivet af Guds herlighed, og blev støttet særligt af Gud. Den strålende herlighed omgav ham (*Genløsningen, eller Kristi første komme, s. 47, 48*).

29. Kristus er lovens forherligelse. - Den herlighed der skinnede på Moses ansigt var en genspejling af retfærdigheden af Kristus i loven. Loven i sig selv har ingen herlighed, det er kun i Kristus den er legemliggjort. Den har ingen kraft til at frelse. Den er (1110) kun ubegærlig, når den præstenters i Kristus som fuld af retfærdighed og sandhed. (RH 22. april, 1902).

29-33 (2 Kor. 3,13-15). Moses så Kristi dag. - På bjerget, da loven blev givet til Moses, blev Han som Kommer også vist til ham. Han så Kristi arbejde, hans Mission på jorden, når Guds Søn påtager Sig selv menneskelighed, og bliver lærer og vejleder for verden, og giver Sig selv til sidst som løsesum for deres synder. Når det fuldkomne offer skal gøres for menneskenes synder vil brændofrene, der symboliserede Messias arbejde, ophøre. Sammen med Kristi komme, skal uvishedens forhæng løftes, og en flod af lys spredes over Hans folks formørkede forståelse.

Da Moses så Kristi dag, og den nye og levende vej til frelse, som skulle åbnes gennem Hans blod, blev han fanget af dette og henrykt. Guds prins var i hans hjerte, og den guddommelige herlighed som fulgte med at give loven, blev så slående åbenbart for hans ansigt, da han kom ned fra bjerget, og vandre sammen med Israel, at stråleglansen var smertelig. På grund af deres overtrædelser, var folket ude af stand til at se på hans ansigt, og han havde et forhæng over sig, så han ikke forfærdede dem. . . .

Havde israelitterne set evangeliets lys, der havde åbnet sig op for Moses, var de i tro stand til at se fast hen mod den ende som blev ophævet, kunne de klare det lys som genspejlede sig fra Moses ansigt. "Men deres sind blev forhærdet; thi lige til den dag i dag er det samme dække blevet ved at hvile over oplæsningen af den gamle pagt uden at tages bort; thi kun i Kristus bliver det fjernet." Som et folk så jøderne ikke den Messias som de forkastede, at han var den Engel der førte deres fædre ud på ørkenvandringerne. Indtil i dag er sløret over deres hjerter, og dets mørke skjuler de gode nyheder om frelse ved en korsfæstet Genløseres fortjenester i deres hjerter (ST 25. aug., 1887).

3. Mosebog

kapitel 1

1, 2. Blive fortrolig med den levitiske lov.--Vi skal blive fortrolig med den levitiske lov i alle dens afskygninger; for den indeholder regler som må adlydes; den indeholder belæring som vil, hvis den studeres, vil sætte os i stand til at forstå trosreglerne bedre og den praksis som vi skal følge i vor omgang med hinanden. Ingen sjæl har undskyldning for at være i mørke. Dem

som tager imod Kristus i tro vil også få kraft til at blive Guds sønner. (Brev 3, 1905).

3 (Mal. 1,13). Hvert offer inspiceres af Gud.--Det er Kristus som søger hjerterne prøver menneskebørnernes tøjler. Alle ting er nøgne og åbne for øjnene af Ham som vi har med at gøre med, og der er heller ingen skabning som ikke er åbenbar i hans øjne. I det gamle Israels dage blev ofrene bragt til ypperstepræsten, hvor der blev såret ind til ryggraden for at se om det var sundt i hjertet. På samme måde lægges ofrene vi bringer i dag, åbent frem for vor store Ypperstepræsts gennemskærende øjne. Han åbner og inspicerer ethvert offer der er bragt af menneskeslægten, om han kan godkende det værdigt at blive bragt frem for Faderen. (MS 42, 1901).

kapitel 5

6. Bring et skyldoffer.--Lad medlemmerne i enhver familie begynde at arbejde lige overfor deres egne huse. Lad dem ydmyge sig selv for Gud. Det ville være godt at få øje på en skyldoffer-kasse, og så hele husstanden taler uvenligt til hinanden eller udtrykke vredesord, og så lægge en vis sum penge i skyldoffer-kassen. Dette vil få dem til at vogte sig mod onde ord, som virker skadende, ikke kun mod deres brødre, men mod dem selv. Ingen kan (1111) tæmme det uregerlige lem, tungen; men Gud vil gøre arbejdet for ham som kommer til Ham, med sønderbrudt hjerte, i tro og i ydmyg anmodning. Ved Guds hjælp kan I tøjle jeres tunger; tale mindre, og bede mere. (RH 12. marts, 1895)

kapitel 8

31. Embedspræstens syndoffer.--Folkets synder blev overført billedligt til den embedsførende præst, som var mellemmand for folket. Præsten kunne ikke selv blive et offer for synd, og gøre forsoning med sit liv, for han var også en synder. Derfor, i stedet for at lide døden selv, dræbte han et lam uden lyde; syndens straf blev overført til det uskyldige dyr, som derved blev dets direkte stedfortræder, og afbilledet Jesu Kristi fuldstændige offer. Gennem blodet af dette offer, så mennesket frem i tro til Kristi blod, som ville forsone verdens synder. (ST 14. marts, 1878).

kapitel 10

1 (kp. 16,12. 13). Fremmed ild ofres i dag.--Gud har ikke forandret sig. Han er lige så bestemt og nøjeregnende i Sine krav nu, som Han var i Moses' dage. Men i tilbedelseshelligdommene i vor tid, med lovprisningsange, bønner og undervisning fra talerstolen, var der ikke blot en fremmed ild, men en direkte besmittelse. I stedet for at forkynde sandheder med hellig salvelse fra Gud, siges det det nogle gange under indflydelse af tobak og brændevin. I virkeligheden fremmed ild! Bibelsandhed og bibelhellighed bringes frem til folk, og bønner sendes til Gud, blandet med tobakos! En sådan røgelse er mere antagelig for Satan! Dette er et frygteligt bedrag! Hvilken fornærmelse i Guds øjne! Hvilken forhånelse mod Ham som er hellig, og bor i utilnærmelig lys.

Hvis sindets evner var i sundt vigør, ville bekendende kristne kunne se det inkonsekvente i en sådan tilbedelse. Ligesom Nadab og Abihu, er deres sanser så forblændede at de ikke sætter forskel mellem det hellige og almindelige. Hellige og indviede ting bringes ned på plan med deres tobakslugtende åndedrag, omtågede hjerner, og deres besmittede sjæle, besmittet ved at give efter for appetit og lidenskaber. Bekendende kristne spiser og drikker, ryger og gumler på tobak, og bliver frådere og drankere, for at tilfredsstille appetitten, og stadig tale om at overvinde ligesom Kristus overvandt! (RH 25. marts, 1875).

kapitel 14

4-8 (Joh. 1,29). To fugle - en dyppet i blod.--Det vidunderlige symbol med den levende fugl, der blev dyppet i den dræbte fugls blod og derefter atter fik lov til at nyde sit frie liv, (3. Mos 14,4-8) er for os symbol på forsoningen. Her var liv og død blandet og fremstillet for den, som søger sandheden og de skjulte skatte: det sonende blods forening med vor Frelsers opstandelse og liv. Fuglen blev slagtet over rindende vand; denne rindende strøm var et symbol på Kristi blods evigt strømmende og evigt rensende kraft, på Lammet, der var slagtet fra verdens grundlæggelse. Vi har fri adgang til Kristi forsonende blod. Dette må vi betragte som det mest dyrebare privilegium og som den største velsignelse, der nogensinde er blevet syndige mennesket til del. Og hvor lidt er der gjort for denne store gave! Hvor dyb, hvor bred og hvor uafbrudt er ikke denne strøm! For enhver sjæl, der tørster efter hellighed, er der hvile og fred og Helligåndens levendegørende indflydelse, og derefter den hellige, lykkelige og fredfyldte vandring med Kristus og det vidunderlige samfund med ham. Da, oh, da, kan vi med forstand sige sammen med Johannes: "Se Guds Lam, der bærer alverdens synd." (Brev 87, 1894).

kapitel 16

23, 24. Ypperstepræstens klæder. - Idet ypperstepræsten lagde sine højtidsklæder til side, og stod frem i en almindelig præsts hvide linnedklæder, så tømte Kristus Sig selv, og tog skikkelse af en tjener, og gav offeret, Sig selv som præsten, Sig selv som offeret. Idet ypperstepræsten, efter at have udført sin tjeneste i det allerhelligste, kom frem til den ventende menighedsforsamling i sine højtidsklæder, ligeså vil Kristus komme for anden gang iklædt (1112) de herligste hvideste af hvide klæder, "sådan som ingen på jorden kan gøre dem hvide." Han vil komme i Sin egen herlighed, og i Sin Faders herlighed, som kongernes Konge og herrenes Herre, og hele englehæren vil ledsage Ham på Sin vej. (MS 113, 1899).

kapitel 17

11 (Matt. 26,28; Hebr. 9,22). Blodet var helligt. - Guds Søns blod var symbolet på det slagtede offers blod, og Gud vil have klare og bestemte tanker bevaret mellem det hellige og det almindelige. Blodet var helligt, da udgydelsen af Guds Søns blod alene kunne være forsoning for synd. (ST 15. Juli, 1880).

kapitel 25

10. Jubelåret. - Hvert halvtredsstyvende år, jubelåret, blev landets beboere genanbragt til sin oprindelige ejer. "Ved jubelåret skal enhver vende tilbage til sin ejendom," erklærede Gud. Sådan underviste Herren i sin uendelige visdom sit folk. Hans krav var ikke vilkårlige. I forbindelse med al den undervisning folket fik fra al lysets Kilde, var konsekvensen lydighed og ulydighed. De lærte at lydighed ville bringe dem til den rigeste åndelige nåde, og ville sætte dem i stand til at skelne mellem det hellige og almindelige. Ulydighed ville også være dens følger. Hvis folk vælger at lede landet efter deres egne tvivlsomme visdom, ville de se at Herren ikke udførte mirakler for at modstå de onder han prøvede at redde dem fra.

Herren viste Sit folk den vej de måtte gå hvis de vil være en fremgangsrig og selvstændig nation. Hvis de adlød Ham, erklærede Han at sundhed og freden ville være deres, og under Hans ledelse ville landet give sig til at vokse. (MS 121, 1899)

18-22. Landbrugs- og tiendelove som en prøve. - Tiendesystemet indførte Herren som det allerbedste argument for at hjælpe folket med at gennemføre lovens grundsætninger. Hvis

denne lov blev adlydt, ville folket blive betroet hele vingården, hele koden. [Citerer 3. Mos. 25,18-22.] . . .

Mennesker skulle samarbejde med Gud for at genoprette det sygdomsplagede land til sundhed, så det kan være en lovprisning og en ære for Hans navn. Og da landet som de besat ville, hvis det blev ført dygtigt og med alvor, afføde sine rigdomme, så deres hjerter ville, hvis de var kontrolleret af Gud, genspejle Hans karakter. . . .

I de love som Gud gav til opdyrkelse af jorden, gav Han folket en anledning til at overvinde deres selvskhed og blive himmelsksindede. Kanaan ville være som et Eden for dem, hvis de adlød Herrens ord. Gennem dem havde Gud tænkt sig at lære alle verdens nationer hvordan jorden skulle dyrkes, så den ville give sunde frugter, fri fra sygdomme. Jorden er Herrens vingård, og skal behandles efter Hans plan. Dem som opdyrkede jorden skulle indse at de gør Guds tjeneste. Lige så sandt som dette var deres lod og del, var der også mennesker som var udpeget til at tjene i præsteskabet og i arbejdet med tabernaklet. Gud fortalte folk at levitterne var en gave til dem, og uanset deres opgave, skulle de hjælpe og støtte dem. (Samme)

4.Mosebog**kapitel 11****4. Kosten ændrer adfærden og aktiverer sindet.**--

Sindstilstanden har meget at gøre med kroppens helse at gøre, og især med fordøjelsesorganernes sundhed. Generelt, så gav Herren ikke Sit folk kødspiser ude i ørkenen, fordi Han vidste at brugen af denne kost ville skabe sygdomme og (1113) lydighedsnægtelse. For at begrænse naturlige tilbøjeligheder, og bringe sindets højere kræfter i anvendelse, fjernede Han dem fra kødet af døde dyr. Han gav dem engles mad, himlens manna. (MS 38, 1898).

kapitel 12

1. Moses' hustru var ikke sort.--Moses hustru var ikke sort, men hendes hudfarve var lidt mørkere end hebræernes. (ISP 286).

3. Moses var overlegen over alle lederne.--Moses stod overlegent over alle jordens herskere og statsmænd i visdom og renhed. Alligevel påberåber denne mand sig ingen tillid, men peger folket hen til Gud som kilden til al kraft og visdom. Hvor er der en sådan karakter blandt denne tids mennesker? Dem som taler hånlige om Guds lov, vanærer Ham og kaster en skygge over de mest strålende karaktertræk der er blevet vist i menneskers analer. (ST 21.okt., 1886).

(2.Mos. 18,13). Moses kunne dømmes straks.--Moses var et ydmygt menneske; Gud kaldte ham for det mest sagtmodige menneske på jorden. Han var generøs, ædel, ligevægtig; han havde ingen mangler, og hans kvaliteter var ikke blot udviklet halvt. Han kunne formane sine medmennesker med succes, fordi hans liv i sig selv var en levende fremstilling af hvad mennesker kan blive; og hvad et menneske kan udrette sammen med Gud som Moses hjælper, af det han har lært andre, af hvad han ønsker de skal være, og af hvad Gud kræver af ham. Han talte fra hjertet og det nåede hjertet. Han var fuld udrustet i kundskaber, og dog så enkel som et barn når han viste sin dybe forståelse. Begavet med et bemærkelsesværdigt instinkt, kunne han straks bedømme alles behov som var omgivet af ham, og bedømme de ting som var i dårlig forfatning og krævede opmærksomhed, og han forsømte dem ikke. (MS 24, 1887).

Det sagtmodigste menneske.--Moses var det største menneske som nogen sinde havde stået som leder for Guds folk. Han var meget æret af Gud, ikke for erfaringen han fik i de ægyptiske sale, men fordi han var det sagtmodigste menneske. Gud talte med ham ansigt til ansigt, som et menneske taler med en ven.

Hvis mennesker ønsker at blive æret af Gud, så lad dem være ydmyge. Dem som fremfører Guds værk bør kunne skelnes fra andre ved deres ydmyghed. Om det menneske der lægges mærke til for sin ydmyghed, siger Kristus: Ham vil der stoles på. Gennem ham kan Jeg åbenbare Mig Selv for verden. Han vil ikke flette selviske tråde ind i netværket. Jeg vil vise Mig selv for ham, som jeg ikke gør for verden. (MS 165, 1899).

kapitel 13

30. Tapperhed i tro. - Det var Kaleps tro som gav ham tapperhed, som afholdt ham fra at frygte mennesker, og satte ham i stand til at stå frimodigt frem og forsvare det rigtige uforfærdet. Ved at stole på den samme Kraft, kan himlens mægtige hære, enhver sand soldat af korset få styrke og mod til at overvinde de forhindringer der virker ubøjelige (RH 30. maj, 1912).

(Zak. 4,6). I dag er der brug for Kaleber. - I vort arbejdes forskellige perioder i historien, har der været brug for Kaleber. I dag trænges der til mænd, som er helt igennem tro, mænd, som følger Herren helt og fuldt, mænd, som ikke er tilbøjelige til at tie stille, når de burde tale; der er stålsatte i deres grundsætninger, der ikke søger at gøre indtryk ved noget ydre, men som vandrer ydmygt med Gud; tålmodige, venlige, høflige og hensynsfulde mænd, der forstår, at bønnens videnskab består i at handle i tro og fremvise gerninger, der kan medvirke til Guds ære og til gavn for hans folk. . . . Det kræver fra begyndelsen en helhjertet omvendelse at følge Jesus, og en gentagelse af denne omvendelse hver eneste dag. (Brev 39, 1899).

kapitel 14

29, 30 (kp. 26, 64, 65). Omstrejfen forøges ved Satans anstrengelser. - Gud gav udtrykkeligt bevis for at Han behersker himlene, og oprøret blev straffet med døden. Kun to af dem som forlod Ægypten som voksne, så det forjættede land. Folket strejfedede rundt i ørkenen indtil resten var blevet begravet i ørkenen.

I dag burger Satan de samme påfund til at indføre de samme onder, og hans anstrengelser følger op af de samme resultater som der var (1114) i Israels dage blev lagt så mange i deres grave (MS 13, 1906).

kapitel 15

38, 39 (1 Tim. 2,9, 10; 1 Peter 3,3,4). Israels klæder skilte dem ud fra folkeslagene. - Efter at Israels børn var kommet ud af Ægypten, blev de pålagt at have simple klædebon, med blåt i kanten af deres klæder, så de skilte sig ud fra alle folkene omkring dem, og vise at de var Guds særlige folk. Guds folk er nu blevet pålagt at have et særligt mærke på deres klæder. Men i det nye testamente henvises vi ofte til det gamle Israel for eksempler. Hvis gud gav disse definerede anvisninger til Sit gamle folk om deres klædninger, vil Han så ikke bemærke Sit folks klæder for denne tid? Bør der ikke være forskel i deres klæder fra det der er i verden? Bør Guds folk ikke, som er Hans særlige rigdom, ikke også søge at forherlige Gud i deres klæder? Og bør de ikke være eksempler når de gælder klæder, og ved deres enkle stil irettesætte verdslige fornøjelseselskendes stolthed, forfængelighed og overmådighed? Dette forlanger Gud af Sit folk. I Hans Ord irettesættes stolthed. (HR Feb. 1872).

kapitel 16

1-50. Oprør imod lederskab. - Disse Israels mænd beklagede sig, og påvirkede folket til at stå hos dem i oprør, og også efter at

Gud havde udragt Sin hånd og opslugt dem der gør fejl, og folk fløj til deres telte i rædsel, deres oprør blev ikke kureret. Deres dybe utilfredshed viste sig endog under Herrens dom. Morgnen efter at Kora, Datan og Abiram og deres tilhænger blev udslettet, kom folket til Moses og Aran og sagde: "I har dræbt Herrens folk." På grund af denne falske anklage af Guds tjenere, blev tusindvis flere dræbte, for der var synd, skadefryd og ondskabens formastelighed i dem. (Brev 12a, 1893).

(1 Sam. 15,23). Lektier fra oprøret. - Til spørgsmålet om et rigtigt oprør nogen sinde kan udbedres. Studer i Patriarker og Profeter om Koras, Datans og Abriams oprør. Dette oprør bredte sig, og tog mere end to mænd med sig. [*Her henvises der til to mænd der ledte oprøret på en bestemt mark. - Redaktøren.*] Det blev ledt af tohundredeoghalvtreds fyrster fra menighedsforsamlingen, navnkundige mænd. Kald oprør ved sit rette navn, og frafald ved sit rette navn, og tænk da over Guds gamle folks erfaring hvor alle dets forkastelige karaktertræk blev skrevet ned for at gå over i historien. Skriften erklærer: "Disse ting blev nedskrevet til vor formaning, til hvem verdens ende kommer over." Og hvis mænd og kvinder som kender til sandheden er så langt adskilt fra deres store Leder, at de tage den store leder for frafaldet, og kalde ham Kristus vor Retfærdighed, er det fordi de ikke har fordybet sig dybt nok i sandhedens miner. De er ikke i stand til at se det dyrebare malm fra det almindelige materiale. . . .

Herren har ladet denne sag udvikle sig som den er blevet, for at vise hvor let Hans folk kan føres vild, når de beror sig på menneskers ord i stedet for at selv ransage skriften, ligesom de ædle folk i Berøra gjorde, for at se om tingene er sådan. . . .

Oprør og frafald er i den luft vi indånder. Vi kan påvirkes af den hvis vi ikke i tror hænger vore hjælpeløse sjæle på Kristus. Hvis mennesker føres så let vild, hvordan vil de så stå når Satan skal give sig ud for Kristus, og gøre mirakler? Hvem vil være urørlig ved hans forkerte fremstillinger? Når Satan bekender at være Kristus, skønt han kun påtager sig Kristi person, og tilsyneladende gør Kristi gerninger? Hvad vil holde Guds folk fra at give deres alliance til falske Kristus'er? "Gå ikke efter dem"

Læresætningerne må forstås tydeligt. De mennesker der accepterer at lære sandheden må forankres; så vil deres skibsfartøj modstå storm og uvej, fordi ankret holder dem fast. Bedragene vil blive større, og vi skal kalde oprøret ved sit rette navn. Vi skal stå med hele rustningen på. Mine brødre, I er skal ikke blot møde mennesker, (1115) men magter og myndigheder. Vi brydes ikke kun imod kød og blod. Lad Ef. 6,10-18 blive læst omhyggeligt (Brev 1, 1897).

Kristus kom ikke til vor verden for at hjælpe Satan med at opægge et oprør, men for at stilne oprøret. Uanset hvor mennesker starter et oprør, vil de arbejde i det skjulte og i mørke, idet de ikke vil komme som Kristus har fortalt dem at gøre, frem for dem de har en sag imod, men vil beregne deres falsknerier og misundelse og onde tanker og sataniske fremstillinger, ligesom Satan gjorde mod medenglene under ham, og vinde deres sympati ved falske fremstillinger (Brev 156, 1897).

1-3. Fyrster er med i oprør. - De mænd af Israel var besluttet på at modstå alle beviser som vil vise sig at være forkert, og de fortsatte igen og igen med deres utilfredshed indtil mange blev trukket bort, for at forene sig med dem. Hvem var disse? Ikke den svage, ikke den uvidende, ikke den uoplyste. I det oprør var der to hundrede og halvtreds berømte fyrster i forsamlingen, navnkundige mænd (Brev 2a, 1892).

3. Moses beskyldt for at hindre fremrykningen. - De anklagede Moses for at være årsagen til at de ikke kom ind i det forjættede land. De sagde at Gud ikke havde behandlet dem sådan. Han havde ikke sagt at de skulle dø i ørkenen. Men de ville aldrig tro at Han havde sagt sådan; men det var Moses som havde sagt dette, ikke Herre; og at det hele var arrangeret af Moses at aldrig føre dem til Kanaans land. (4SG 30).

Kora bedrog sig selv. - Kora havde gemt på sin misundelse og oprør indtil han var selvbedraget, og han virkelig troede at forsamlingen var et meget retfærdigt folk, og at Moses var en tyrannisk hersker, der hele tiden gik op i at forsamlingen skulle

være hellig, skønt der ikke var brug for det, for de var hellige (Samme., 31).

19. Folket bedragede sig selv. - Folket mente om Kora kunne lede dem, og opmuntre dem, og dvæle ved deres retfærdige handlinger, i stedet for at blive ved deres fejl, ville de få en meget fredfyldt og fremgangsrig rejse, og han ville uden tvivl lede dem, ikke frem og tilbage i ørknen, men ind i det forjættede land. De sagde at det var Moses som havde fortalt dem at de ikke kunne rejse ind i landet, og at Herren ikke havde sagt sådan. Kora samlede i sin ophøjede selvsikkerhed hele forsamlingen imod Moses og Aaron, "indtil tabernakeldøren til menighedsforsamlingen " (Samme.).

kapitel 17

1-13. En stav bevaret som mindesmærke. - Alle de bemærkelsesværdige forandringer med staven, skete på en nat, for at overbevise dem at Gud udtrykkeligt havde sat skille mellem Aaron og resten af Israels børn. Efter dette mirakel af guddommelig kraft, var præsteskabets myndighed ikke længere et spørgsmål. Denne forunderlige stav blev bevaret for at blive fremvist ofte for folket, og minde dem om fortiden, og forhindre dem i at knurre, og igen betvivle hvem præsteskabet egentlig tilhørte. Efter at Israels børn var fuldt overbevist om deres fejl, at anklage Moses og Aaron uretmæssigt, som de havde gjort, så de deres tidligere oprør i dets sande lys, og de blev rædselslagne. De talte til Moses og sagde: "Se vi dør, vi går til; vi går alle til." De blev til sidst tvunget til at tro den uvelkomne sandhed, at deres skæbne er at dø i ørknen. Og de troede at det i virkeligheden var Herren som havde sagt at de ikke skulle gå ind i det forjættede land, men de skulle dø, de anerkendte da at Moses og Aaron havde ret, og at de havde syndet imod Herren, og gjort oprør imod deres myndighed. De bekendte også at Koral, og dem som gik tabt sammen med ham, var syndere imod Herren og at de med rette havde lidt under Hans vrede (Samme., 35, 36).

kapitel 20

7, 8, 10, 12. Moses synd fremstillede Guds lederskab forkert. - Under hele deres omstrejfen, blev Israels børn fristet til at tillægge Moses Guds særlige arbejde, de mægtige mirakler som var blevet gjort for at udfri dem fra Ægyptens trældom. De anklagede Moses for at føre dem ud af Ægyptens land. Det var rigtigt at Gud havde manifesteret Sig selv forunderligt over for Moses. På en særlig måde havde Han (1116) favoriseret ham med Sin nærhed. Gud hade åbenbart Sin overmådelige herlighed for ham. På bjerget havde Han taget ham ind i en hellig nærhed til Sig selv, og havde talt med ham som et menneske taler med en ven. Men Herren havde givet bevis efter bevis på at det var Ham Selv som arbejdede for deres udfrielse.

Ved at sige: "Måtte vi hente jer vand fra denne klippe?" sagde Moses i virkeligheden til folket at de gjorde ret i at tro at han selv gjorde de mægtige gerninger, som var blevet gjort for deres skyld. Dette gjorde det nødvendigt for Gud at bevise for Israel at hans adgangstilladelse ikke var funderet på kendsgerninger. . . . For at få den tanke ud af israelitternes hoveder at et menneske ledte dem, Gud fandt det nødvendigt at lade deres leder døde før de kom ind i Kanaans land (MS 69, 1912).

kapitel 21

6. Var blevet bevaret mirakuløst. - Som straf for deres utaknemmelighed, og beklagelse imod Gud, lod Herren ildslanger bide dem. De blev kaldt ild, fordi deres bid gav en smertelig betændelse, og spredte død. Frem til dette tidspunkt havde israelitterne bevaret dem fra slangerne i ørknen, ved et

stadigt mirakel; for den ørken de rejste igennem var befængt med giftslanger (4SG 41).

Et fatalt bedrag. - Der var dem som stoppede ved at det var tåbeligt at se efter hjælp på dette middel. At de skulle helbredes ved at se på et stykke kobber var absurd for deres tankesæt, og de sagde: "Vi vil ikke se." Denne beslutning var skæbnesvanger, og alle som ikke ville acceptere denne tilvejebringelse gik tabt.

Kobberslangen blev opløftet i ørknen, så dem der så i tro kunne blive helbredt. På samme måde sender Gud et genoprettende og helbredende budskab til mennesker, og kalder dem til at se bort fra mennesker og jordiske ting, og sætte deres lid til Gud. Han har givet Sit folk sandheden med kraft gennem Helligånden. Han åbnede Sit Ord for dem som søgte og bad for sandhed. Men da disse budbringere gav den sandhed, de havde modtaget til folk, blev de ligeså vantro som israelitterne. Mange kommer med urimelige indvendinger over den sandhed de har fået af ydmyge budbringere (MS 75, 1899).

kapitel 22

1-6. Tvesindede Bileam. - På det tidspunkt hvor Balak sendte budbringere efter han [Bileam], blev han tvesindet, og handlede på en måde der var til Herrens fjenders gunst og ære, for den løns skyld han fik fra dem. Og samtidig bekendte han at være en Guds profet. Afgudsdyrkende nationer troede at de forbandelser som blev udtalt, ville påvirke enkeltpersoner, og endog hele folkeslag (4SG 43).

15-17. Bileam eneste synd var begærlighed. - Her er en alvorlig advarsel til Guds folk i dag, at ikke lade ukristne karaktertræk leve i deres hjerter. En synd som fostres bliver en vane; og styrkes den ved gentagelse, udøver den hurtig en styrende indflydelse, og underlægger sig alle de ædlere kræfter. Bileam elskede uretfærdighedens belønning. Begærlighedens synd, som Gud sætter i bås med afgudsdyrkelse, modstod og overvandt han ikke. Satan fik fuld kontrol over ham ved denne ene fejl, som forringede hans karakter, og gjorde ham til en opportunist. Han kaldte Gud for sin mester; men han tjente Ham ikke; han gjorde ikke Guds gerninger (ST 18. nov., 1880).

kapitel 24

1-5. Beskue herligheden af Guds nærhed. - Bileam ønskede at se bedre ud over for Balak, og han lod ham bedrage, og troede at han brugte overtroiske ceremonier og trolddom da han besøgte Herren: Men idet han fulgte den befaling han fik af Gud, blev han mere frimodig i dette forhold, idet han adlyd den guddommelige indskydelse, og han lagde sin foregivne besværgelse til side, og så hen imod isaelitternes belejring, så han dem alle belejret i fuldkommen orden, under deres respektive normer, på afstand fra tabernaklet. Bileam fik lov at se den herlige manifestation af Guds tilstedeværelse, overskyggende beskyttelse, og lede tabernaklet. Han blev fyldt med beundring for dette ophøjede sceneri. Han indledte sin lignelse (1117) med al værdighed for en sand Guds profet (4SG 47, 48).

15-24. Balak blev forbavset af åbenbaringen. - Moabitterne forstod vigtigheden af profeten Bileams ord - at israelitterne skulle bosætte kanaanæernes land efter at have besejret dem, og alle forsøg på at underlægge dem ville ikke gavne mere, end en et svagt dyr der vækker løven op af sin hule. Bileam fortalte Balak at han ville informere ham hvad israelitterne skulle gøre for sit folk på et senere tidspunkt. Herren udfoldede fremtiden for Bileam, og lod senere begivenheder komme frem for hans øjne, så at moabitterne ville forstå at Israel vil sejre til sidst. Idet Bileam profetisk opremsede fremtiden for Balak og hans fyrster, blev han slået af forbavselse over den måde Guds magt skulle vises fremover (Samme., 48).

kapitel 25

16-18. Guds kontrol er ubegrænset. - Moses befalede krigsmænd at udslætte kvinder og drengebørn. Bileam havde solgt Israels børn for en løn, og han gik til sammen med folket, hvis gunst han havde fået for at ofre fireogtyve tusinde israelitter. Mange betragter Herren som grusom når Han forlanger at Hans folk skal føre krig mod andre folk. De siger at det er i modsætning til Hans menneskekærlige karakter. Men Han som gjorde verden, og formede mennesket til at bo på jorden, har ubegrænset kontrol over alle Hans hænders værker, og det er Hans ret at gøre som Han finder rigtigt, og hvad Han finder rigtigt med Sine hænders værk. Mennesker har ikke ret til at sige til sin Skaber: Hvorfor gjorde Du dette? Der er ingen uretfærdighed i Hans karakter. Han er verdens Hersker, og en stor del af Hans undersåtter har gjort oprør imod Hans myndighed, og har trådt på Hans lov. . . . Han har brugt Sit folk som redskaber til Sin vrede, til at straffe onde nationer, som har plaget dem, og lokket dem ind i afgudsdyrkelse (Samme., 50, 51).

kapitel 26

64. Se EGW Kommentar til 4.Mos. 14,29.

kapitel 29

12-39. Se EGW Kommentar til 2.Mos. 23,16.

5.Mosebog

Kapitel 1

(1117)**1. Studér femte Mosebog omhyggeligt.**--Femte Mosebog bør studeres omhyggeligt af dem som lever på jorden i dag. Den indeholder en optegnelse af den belæring Moses fik til at bringe Israels børn. I denne gentages loven. . . .

Guds lov blev ofte gentaget for Israel. Når dens forskrifter var blevet glemt, skulle de holdes frem for folket, og skulle altid ophøjes og æres. Forældre skulle læse loven for deres børn, lære den til dem, linie for linie, forskrift for forskrift. Og ved offentlige anledninger skulle loven læses op for hele folket.

Israels velstand beroede på lydighed til denne lov. Hvis de var lydige, vil det bringe dem liv; var de u lydige, så død. (RH 31. dec., 1903).

(2.Mos. 1,1). Studér femte Mosebog og anden Mosebog mere. --Vi gør ikke nok ud af femte Mosebog og anden Mosebog. Disse bøger beskriver Guds behandling af Israel. Gud tog israelitterne ud af slaveriet, og ledte dem gennem ørkenen til det forjættede land. (MS 11, 1903).

76-10. Israels usynlige Leder styrede gennem synlige agenter. -- Herren himmelens Gud er vor Leder. Han er en leder som vi kan følge sikkert; for Han vil aldrig gøre fejl. Lad os ære Gud og Hans Søn Jesus Kristus, gennem hvem Han kommunikerer med denne verden. Det var Kristus som gav Moses instruktionen, som Han gav til Israels børn. Det var Kristus som udfriede israelitterne fra Ægypternes trældom. Moses og Aron var synlige ledere for folket. Moses fik instruktion af deres usynlige Leder, for at gentages til dem.

(1118) Havde Israel adlydt direktionerne de fik ved Moses, ville ikke en af dem som startede rejsen fra Ægypten have faldt som sygdommens eller dødens bytte i ørkenen. De var under en sikker Vejleder. Kristus havde Selv lovet at føre dem sikkert til det forjættede land, hvis de ville følge Hans vejledning. Denne umådelige menneskemængde, som talte mere end en million folk,

var under Hans direkte styring. De var Hans familie. Han var interesseret i hver enkelt af dem. (MS 144, 1903).

Kapitel 4

1. Studér kapitlerne fire til otte. -- Jeg beder dig at studere det fjerde til det ottende kapitel i femte Mosebog, så du kan forstå hvad Gud krævede af Hans tidligere folk, så de kan blive et Helligt folk for Ham selv. Vi nærmer os dagen for Guds store endelige tilbageblik, hvor denne verdens folk må stå frem for hele jordens Dommer, og svare for deres handlinger. Vi er nu i undersøgelsens tid. Før dagen for Guds tilbageblik, vil ethvert karaktertræk blive undersøgt, enhver sag afgjort for evigt. Lad ordene fra Guds tjener, nedskrevet i disse kapitler, blive læst med udbytte. (Brev 112, 1909).

Kapitel 6

1, 2 (citeret). Resultatet af lydighed. --Dette skriftsted lærer os, at lydighed mod Guds krav stiller den lydige under de love, som regulerer den fysiske tilværelse. Appetitten og følelserne må være under kontrol for at bevare helbredet. Vi må ikke give de syndige lyster frit løb eller vise umådeholden appetit. Vi må stå under Guds herredømme, så vore fysiske, åndelige og moralske kræfter kan udnyttes med fornuft, og de legemlige funktioner kan fungere tilfredsstillende. Sundhed, liv og glæde er resultater af lydighed mod de fysiske love. Hvis vor vilje og adfærd stemmer overens med Guds vilje og adfærd, hvis vi opfylder Skaberens ønsker vil han holde den menneskelige organisme i god funktion og genoprette de moralske, åndelige og fysiske kræfter så han kan æres gennem os. Hans genskabende kraft virker stadig i vore legemer. Hvis vi samarbejder med ham i denne gerning, opnår vi med sikkerhed sundhed og glæde, fred og brugbarhed " (MS 151, 1901).

6-9. (citeret) (v. 25; Rom. 10,5). Lydighed i tro er retfærdighed i tro.--Når vi bringer vort liv ind under fuldkommen lydighed mod Guds lov og betragter Gud som vor eneste Gud og klynger os til Kristus som vort håb om retfærdighed, så vil Gud arbejde for os. Dette er retfærdighed ved tro, en retfærdighed skjult i et mysterium som den verdslige ikke ved noget af, og som han ikke kan forstå. Sofisteri og strid følger i slangens spor. Når Guds bud granskes og udøves bringer de os i samfund med Himmelen og skelner for os mellem det ægte og det falske. Denne lydighed tilkendegiver os den guddommelige vilje og bringer den retfærdighed og fuldkommenhed, som viste sig i Kristi liv, ind i vort eget liv. (MS 43, 1907).

Kapitel 9

9. Se EGW kommentar til 2.Mos. 34,28.

Kapitel 15

11. Ikke en tråd af selvished i livets netværk. -- Femte Mosebog indeholder mere belæring om hvad loven er for os, og forholdet vil skal understøtte for Gud, idet vi har ærbødighed for og adlyder hans lov.

Vi er Guds tjenere, som skal udrette hans vilje. Egenkærlighedens tråde må ikke væves ind i vort liv; thi dette ville ødelægge mønsteret. Men hvor tankeløse kan mennesket dog ikke være! Hvor sjældent gør de ikke interessen for Guds lidende venner til ét med deres egen. De har altid fattige omkring sig, men de går bare tankeløst og ligegyldigt videre, uden at tage hensyn til enkerne og de forældreløse, som lider nød, fordi de ikke har nogen hjælpemidler, men som ikke taler om deres nød.

Hvis de rige blot ville sætte en lille sum i banken, som var til rådighed for de nødlidende, hvor ville der så kunne undgås megen lidelse. Guds hellige kærlighed burde lede enhver til at se, at det er hans pligt at tage sig af en eller anden og således holde liv i barmhjertighedens ånd. . . . Med hvilken godhed, barmhjertig og kærlighed lægger Gud ikke sine krav frem for Sit folk, og fortæller hvad de (1119) skal gøre. Han hædrer os ved at gøre os til sine hjælpere. Lad os i stedet for at beklage os glæde os over, at vi har det privilegium at tjene under en så god og barmhjertig Herre. (Brev 112, 1902).

Kapitel 18

10 (3.Mos. 18,21; 20,2. 3). Prøvelser med ild fordømt. -- Gud var en klog og medfølelse lovgiver, der dømte alle sager retviseligt, og uden partiskhed. Medens israelitterne var i ægyptisk fangenskab, blev de omgivet af afgudsdyrkelse. Ægypterne havde fået traditioner til ofringer. De anerkendte ikke himlens Guds eksistens. De ofrede til deres afguder. Med stor pomp og ceremoni udførte de deres afgudsofre. De rejste altre til ære for deres guder, og de krævede endog at deres egne børn skulle gå igennem ilden. Efter at de havde rejst deres altre, krævede de at deres børn skulle springe over altrene igennem ilden. Hvis de kunne dette uden at blive brændt, tog afgudspræsterne og folk det som et tegn på at deres gud acceptere deres ofre, og begunstiget særligt den person som gik igennem ildprøven. Han blev beriget med gaver, og skulle derefter altid værdsættes af alle folkene. Han blev aldrig straffet, uanset hvor graverende hans forbyrdselser kunne være. Hvis andre personer som gik igennem ilden var så uheldige at blive brændt, så var hans skæbne fastsat; for de tænkte at deres guder var vrede, og ville stilnes med ikke mindre end ofrets liv, og han blev ofret som et offer på deres afgudsaltre.

Endog nogle af Israels børn var sunket så dybt at de praktiserede disse afskyeligheder, og Gud lod ilden tænde på deres børn, hvem de lod gå igennem ilden. De gik ikke ud i alle de hedenske nationers længder; men Gud fratog dem deres børn, ved at lade ilden fortære dem, idet de lod dem gå igennem den.

Fordi Guds folk havde forvirrede ideer om brændofre, og sammenblandede hedenske traditioner med deres ceremonielle gudsdyrkelse, indvilgede Gud i at give dem definerede retningslinier, så de kan forstå den sande betydning af disse ofre, som i sidste ende var Guds lam der skulle slagtes, som var det store modbillede på deres ofringer. (3SG 303, 304)

Kapitel 23

14. Ingen urenhed i legeme, ord eller ånd. --Folkets ledere skulle for at være Gud velbehagelig holde strengt opsyn med Israels hæres sanitære forhold, selv når de drog ud til kamp. Hver eneste, fra den øverstbefalende til den ringeste soldat i hæren, fik højtideligt påbud om at sørge for renlighed, både med sin egen person og sine omgivelser; thi israelitterne var udvalgt af Gud som hans eget folk. De havde en hellig forpligtelse til at være hellige både på sjæl og legeme. De måtte ikke være ligegyldige eller sjuskede med deres personlige pleje. De skulle i alle retninger overholde ren lighedens krav. De måtte ikke tåle noget smudsigt eller sundheds farligt i deres nærhed, intet, som kunne besmitte luftens renhed. [5.Mos. 23,14 citeret] (Brev 35, 1901).

Vi kender Hans vilje, og følges den ikke for at følge dine egne, er det en vanære af hans navn, en hån mod Hans hellige sandhed. Hvad som relaterer til tilbedelse af jordens Gud, skal vise en slående lighed med himmelske ting. Disse ting må ikke ignoreres, hvis du forventer at Herren skal støtte dig med sit nærvær.. Han vil ikke have Sit arbejde sat på lavt niveau, sammen med timelige ting. (MS 7, 1889)

Alle dem som kommer ind in for Hans nærhed bør være særlig opmærksom på kroppen og klæder. Himmelen er et rent og helligt sted. Gud er ren og hellig. Alle, der kommer i hans

nærhed, bør give agt på hans påbud om at holde legemet og klæderne rene og således vise ærefrygt både for sig selv og for ham. Også hjertet må lutes. De, som gør dette, vil ikke vanære hans hellige navn ved at tilbede ham, mens deres hjerter er besmittede og (1120) deres klæder usoinerede. Gud ser alt dette. Han lægger mærke til hjertets beredelse, til tankerne, til renheden hos dem, som tilbeder ham. (MS 126 1901).

Kapitel 26

8. Undere viste Guds magt. -- Herren bragte sit folk op fra deres lange trældom på en fremragende måde, og gav ægypterne anledning til at vise deres mægtige mænds svage visdom, og stille deres guders magt i modsætning til himlens Gud. Herren viste dem ved Sin tjener moses at himlens og jordens Skaber er den levende og almægtige Gud, over alle guder. At Hans styrke er mægtigere end den stærkeste - at ALMÆGTIGHED kan frembringe Hans folk med en mægtig hånd og med en vidt udstrakt arm. De tegn og mirakler der blev udført over for Faraos blev ikke givet for hans skyld alene, men til fordel for Guds folk, og give dem en klarere og mere ophøjet syn på Gud, og at hele Israel skal frygte Ham, og være villig og ivrig efter at forlade Ægypten, og vælge at tjene den sande og barmhjertige Gud. Har det ikke været for disse forunderlige manifestationer, ville mange været tilfreds med at forblive i Ægypten, frem for at rejse igennem ørkenen. (3SG 204, 205).

16. Hold ikke noget tilbage. -- Fra vor side, fra vor tjeneste eller vore midler må der ikke holdes noget tilbage, hvis vi skal opfylde vor pagt med Gud. [5.Mos. 26,16 citeret]. Hensigten med alle Guds bud er at åbenbare menneskets pligt, ikke kun mod Gud, men mod sine medmennesker. I denne sene tidsalder af jordens historie, skal vi ikke, på grund af vore hjerters selvished, betvivle eller diskutere Guds ret til at gøre disse krav, ellers vil vi bedrage os selv, og berøve vore sjæle Guds nådes rigeste velsignelser. Hjerte, sin og sjæl skal forenes med Guds vilje. Så vil pagten, der er udformet af den uendelige visdoms diktator, og gjort bindende ved kongernes konges og Herrens herres magt og autoritet, være vor fornøjelse. Gud vil ikke have nogen kontroverser med os, om disse bindende forskrifter. Det er nok at Han har sagt at lydighed mod Hans forordninger og love er liv og fremgang for Sit folk. (MS 67, 1907).

18 (Rom. 6,3. 4). Gensidigt pagtsløfte og gensidig velsignelse. - Velsignelser fra Guds pagt er gensidige. [5.Mos. 26,18 citeret]. . .

Ved vort dåbsløfte står vi inde for og højtideligt bekendt at Herren Jehova er vor Hersker. I virkeligheden gjorde vi en højtidelig ed, i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, så vore liv fremover skal smeltes sammen med livet hos disse tre store Agenter, så det liv vi bør leve i kødet, vil leves i trofast lydighed mod Guds hellige lov. Vi erklærede os selv for døde, og vore liv skjult i Kristus i Gud, som vi fremefter bør vandre hos Ham i et nyt liv, som mænd og kvinder der har erfaret den nye fødsel. Vi anerkende Guds pagt med hos, og lovede selv at søge de ting som er oven for, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Ved vor trosbekendelse anerkender vi Herren som vor Gud, og overgiver os selv til at adlyde hans bud. Ved lydighed mod Guds ord bevidner vi for engle og mennesker at vi lever af at ethvert ord der går ud af Guds mund. (Samme.)

Kapitel 30

15-19 (Josva 24,15). Beslutning baseret på bevis. -- Det er ikke Guds plan at tvinge mennesker til at give efter, for deres onde vantro. Foran dem er der lys og mørke, sandhed og vildfarelse. For det er op til dem at beslutte hvad det skal være. Menneskesindet er begavet med kræfter der skelner mellem rigtigt og forkert. Gud har planlagt at mennesker ikke skal beslutte ud fra impulser, men ud fra bevisbyrden, omhyggeligt sammenligne skriftsted med skriftsted. (*Indløsningen eller Kristi mirakler*, s. 112, 113).